

VOJTĚCH MOKRÝ

CESTY KABANU

Lesočert I

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy:

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

*Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je **bez souhlasu nositele práv zakázána**.*

Čeští autoři v nakladatelství

RENÉ BALICKÝ

Minecraft

Zrada v Minecraftu

Runové spiknutí

Pekelný Minecraft

ALEX DRESCHER

Světla v temnotách

Lovcův odkaz

Zrození Adepta

Tvůrci světů

Destrukce

Odplata

KATEŘINA HUŇOVÁ

Sladké sny

JAN KOTOUČ

Sektor Hirano

Pokračování diplomacie

Tristanská občanská válka

Volání do zbraně

Na prahu očištění

Bitva o Sinaj

Simeral v plamenech

Cíl: Kasimir

PETRA KUBAŠKOVÁ

Sít' snů

M. T. MAJAR

Známění vlka

Krvavý písek

Hot Boys

Hell Boys

DANIELA MIČANOVÁ

Modrá krev

Alexander

Lucius

Orlando

Jakubovy housle

TOMÁŠ SEKERKA

Clona

Nájezdník z Pustiny

Otrok megaměsta

ZUZANA STRACHOTOVÁ

Devět dní

Devět dní

Devět nocí

JAN URBAN

Pragocalypsa

Strážci brány

Krev padlých andělů

Dědictví zkázy

Nemrtvá inkvizice

Soudný den

ZUZANA STRACHOTOVÁ & TOMÁŠ KOŠEK

HEX

HEX: Bažina

Mazekeen

Černý trůn*

RENÉ VANĚK

Bodyportal

Kovové nebe

Nadčlověk

VOJTĚCH MOKRÝ

Lesočert

Cesty Kabanu

**připravujeme*

VOJTĚCH MOKRÝ

CESTY KABANU

Lesočert

FANTOM
2026 PRINT

Lesočert I

Cesty Kabanu

Copyright © Vojtěch Mokrý, 2026

Cover and illustration © Karolína „Asano“ Kuřová, 2025

ISBN epub 978-80-7594-588-4

ISBN mobi 978-80-7594-589-1

www.fantomprint.cz

www.facebook.com/fantomprint

www.instagram.com/fantom.print

#fantomprint

@fantom.print

SEZNAM POSTAV

Anna – člověk, hejkalova mrtvá družka

Arlan – býval člověk, tajemný jezdec na černém koni

Belvor – trpaslík, Ghanův nejlepší přítel

Belryk – trpaslík, kovářský pomocník, manžel Violy a otec Perličky

Cermack – člověk, velitel špehů císařovny Morwenny

Einar Kelang – člověk, syn obchodníka Rudolfa Kelanga

Ela, Edler, Roderik von Gerunger – lidé, děti císaře Theodora a císařovny Morwenny

Elsa – člověk, snoubenka Hana Havrana

Falún – Arlanův černý kůň

Ghan – člověk, nalezenec vyrůstající mezi čerty a trpaslíky

Han Havran – člověk, Elsin snoubenec

Chiko – neznámá opičí rasa, důvěrný pomocník čertího velekněze Quarka

Isabela Kelang – člověk, císařova milenka a dcera Rudolfa Kelanga

Konrád „Lodník“ Vševlad – člověk, orf a šedá eminence z Gordóty

Mech a Lech – hejkalové, otec a syn, poslední příslušníci stromového národa Asagorňanů

Lisandra – čertice, dcera čertího krále Satura

Maves Tormen – čertice, čerstvá příslušnice strážných démonů
Morek a Korek – čerti, královští strážní a příslušníci strážných démonů

Morwenna von Gerunger – člověk, císařovna a manželka císaře Theodora

Nikolka a Světloš – lidé, bývalí zbojníci a dezertéři

Malach, Baltazar, Alsara, Sylván – orfové, příslušníci sekty Železných masek

Perlička – trpaslice, Belrykova malá dcera

Quark Garenský – čert, nejvyšší velekněz čertího Řádu

Roschach – čert, velitel strážných démonů a pravá ruka čertího krále Satura

Rudolf Kelang – člověk, námořní obchodník sídlící v Gordótě, otec Einara a Isabely

Samuel – člověk, stařešina v severské vesnici Bjesy

Satur – čert, král čertů v Kabanu, syn krále Saturna

Strom – trpaslík, král trpaslíků v Kabanu

Tanlad Tormen – čert, bratr Maves a čerstvý příslušník strážných démonů

Theodor von Gerunger – člověk, císař z ostrovů Ash-shant

Valko – člověk, kazatel Pánovy víry

Valter – čert, němý sluha čertího velekněze Quarka

Viola – trpaslice, Belrykova žena

Virigald a albín Kosma – lidé, svěřenci Konráda Vševlada

Vodník – člověk, velitel banditů

Yannek – člověk, lovec ze severské vesnice Bjesy

*Pro Sofii.
Neboj se snít.*

*Jöha un teir.
Rosteme z bolesi.*

Velký Volardský ledovec

Severní moře

Okotio

Severní cesta

Volardské jezero

Blesy

Zradné vrchy

Sedmécata

Bílé hory

Sedmécata

Přechod

Kolčava

Velutasy

Kaban

Snežný hvozď

Sv. Uval

Jerabinec

Malý Hvozď

Hromhory

Kostohory

Kostiles

Východní Aberheim

Turón

Zelená

Bérie

Rodeln

Máslice

Hromov

Borohor

Horovec

Hararath

Tennocéan

Mléčné moře

Bojovat proti něčemu, co neznáme, nás nutí studovat nepřítele dřív, než se mu postavíme. Znat jeho jméno je první krok k cestě za vítězstvím. Paradoxem prázdnoty je fakt, že i když ji naši předkové pojmenovali Nicotou, Elij-ašou, Zkázou a dali jí spoustu jmen, tak tím nezačala existovat. Jak se postavit tomu, co neexistuje, a přesto o tom víme? Domnívám se, že prázdnota ani nemá vědomí, však pokud jej nabyla, nepřestala být tím, čím vždy byla. Ono vědomí či první myšlenka se musela logicky stát něčím jiným, protože něco a nic nedokážou existovat na jednom místě.

Pojednání o paradoxu prázdnoty
Základní orfologie, I. kap. Počátek

PROLOG

Hluboko v lesích, na okraji opuštěné vesnice Veletrusy, uvnitř zchátralé svatyně bohyně Perubíny malíčkový hejkal trhal svými mlíčňáky maso ze zajíce. Rodiče synáčkovu krmení s potěšením přihlíželi a vyměňovali si myšlenky.

Za řekou, přitékající od nedalekých hor, ve směru vycházejícího slunce, doprovázeli sedláci koně z polí – na čele zaschlou špínu, pot, v břichách orchestr, v hrdlech žízeň. Drobtina je zdálky zvala domů, kde se jim dostalo zasloužené večeře.

Opačným směrem, na neprostupně vyhlížejících štítech pohoří Bleine, kde se proháněl jen víchř s prvním sněhem, se nad průsmykem krčila kabanská hlídka složená z jednoho čerta a podsaditého trpaslíka. Měli hlídat stezku k hoře Kaban, ale místo toho přihlíželi zápasu dvou muflonů na protější skalní stěně. Oba přesvědčení o neporazitelnosti svého statného samce, zvyšovali sázky na vítěze. Nakonec tato dvojice, mladý, značně vysoký čert se spletenými vousy a zakulacený šedivý trpaslík, uznala, že souboj nemá vítěze a po krátkém tichém potlesku, kterým obdarovali zápasníky, se vrátili na stanoviště.

Ona tři místa v sousedství si každé žilo vlastním tempem, byť z různých příčin tamní obyvatelé nevěděli o svých sousedech zhola nic. Jedno od druhého se nemohlo lišit více, přesto v žádném z

nich nikdo netušil, že je brzy spojí události, které obrátí jejich životy vzhůru nohama. Jen jeden člověk tou dobou věděl, co se blíží, a ten právě prošel nezpozorován za zády kabanské hlídky. Ve tváři cítil mráz, ale přesto si mumlal: „Slib mi, že mě necháš se rozloučit, pokud plán selže. Prosím.“

„Nechápu tvé neustálé obavy, ale když tě to utěší...“ odpověděl mu hlas v hlavě, „... tak slibuji.“

„Bude se mi líp spát,“ zavrčel podrážděně starý muž.

Sledoval, jak skalní roklinou vanou sněhové vločky zpátky k obloze, neboť krácel proti proudu času. Přes rameno nesl plátěný vak a stopy jeho kroků smýval závoj budoucnosti, který ho následoval. Nakráčel skrz Velkou bránu do skrytého města pod horou Kaban, kde ho člen čertí stráže zaznamenal koutkem oka – v další chvíli se však muž v šedé kápi pro pozorovatele stal minulostí. Strážný pouze potřásl hlavou, jako by se mu cosi zdálo.

Před starcem se odhalil dechberoucí pohled na ukryté město. Přiměl ho, aby se na okamžik zastavil na místě. Opět se vrátil tam, kam desítky let svého směru času nevskočil. Ohně Kabanu plály, odkrývaly rozsáhlou dutinu hory i rušné ulice zaplněné davy trpaslíků a čertů. Než vykročil, ještě rukou zkontroloval obsah vaku.

„Přemýšlel jsem,“ pravil sám sobě, „jak si můžeš být jistý, že Quark udělá přesně to, co po něm budeme žádat?“

„Potřebujeme jen, aby ve správný okamžik vyslechl, co má slyšet,“ odpověděl mu hlas. „Jeho další kroky nemusí být v souladu s mými slovy.“

„To nemáš pochybnosti?“

„Co jsou to pochybnosti?“

Stařec se opět zamyslel, než odpověděl: „Strach, že se mýlíš. Copak tě nikdy nenapadlo, že budoucnost nelze zvrátit a tvůj plán selže?“

„Ne,“ odpověděl hlas bez náznaku pochyb. „Je jen jedna věc, o kterou se nemusíš bát. Ty víš, jakou věc nezměníme. Víš kterou a dobře víš proč, že ano?“

„Mne,“ odpověděl si utrápeně. Starý muž nezpozorován procházel davem. Zdálo se, že nikdo si neuvědomuje jeho přítomnost, která mířila opačným směrem. Před tváří mu po kamenité cestě couval zástup rohatých mnichů se sklopeným zrakem a pronášel modlitby obráceným jazykem. Pohyboval se proti nim hlavní ulicí bez komplikací, protože všichni před mnichy v souladu s tradicí uvolňovali cestu. Pozpátku se blížili k Dómu Krystalu, odkud vyšli.

Překročil s nimi právě jeden z mostů nad řekou Krévou, která protékala vnitřkem hory, a zahalený v plášti prošel se zástupem do středu Kabanu – do Dómu Krystalu, jenž byl nyní zaplněn mnichy během odpolední modlitby.

Ukryl se v zadním výklenku, aby se v soukromí ohlédl časem vpřed. Sledoval, jak se velká síň pomalu vyprazdňuje, dokud ve středu před oltářem, na němž byl uložen Krystal času, nezůstal v pokleku pouze velekněz. To byla chvíle, kdy ho ze stínu oslovil: „Chvála Krystalu, Quarku.“

Velekněz sebou trhl, když k němu dolehl mužův hlas, ale neodvrátil pohled od Krystalu a ani nikterak neodpověděl.

„Opět tě potřebuji.“

„Uplynulo mnoho zim, chlapec vyrostl v muže,“ odvětil velekněz. Poté se postavil na kopyta a otočil se k příchozímu, aby se ujistil, že ho nešálí smysly.

O hlavu vyšší čert se uklonil a muž mu smířlivým hlasem odpověděl: „Děkuji, žes na něj dohlédl, čerte.“

„Co žádáte?“

„Do roka a do dne,“ promluvil, „k tobě přijde sestra bez bratra. Až se tak stane, žádám tě, abys jí neupíral cestu krve. Teď mi ukaž pravici.“

Velekněz ho bez odporu uposlechl. Vzápětí vrásčité ruce vyhrnuly čertův rukáv nad loket, aby prsty ukázaly na prázdné místo bez mateřského znamení. „Budeš potřebovat falešný symbol – klam, lež. Blíží se těžká zkouška. Mnoho vás zahyne, Quarku. Proto se tě ptám: Jsi připraven lhát svému lidu?“

„Já... udělám, co je potřeba.“

„Jsi si vědom, že to nežádá tento bezejmenný muž, co před tebou stojí, ale já jeho ústy?“

Velekněz opět přikývl. Vzápětí se zeptal: „Jaké znamení mám nést?“

„Prvního strážce,“ odpověděl stařec. Obratem mohl spatřit, jak se jeho tázavým pohledem prohnal náznak strachu.

Quark potlačil zvědavost s vědomím, že mu nepřísluší se ptát. Pak si k vlastnímu zděšení uvědomil, že by se mu pravda nemusela líbit.

„Je to všechno?“ zeptal se namísto toho.

„Ještě jedna maličkost,“ řekl stařec. Vytáhl z vaku starou knihu zaklínadel a ukázal ji veleknězi. Viděl, jak se na čertovi podepsaly úkoly, které mu za ty roky naložil prostřednictvím skrytého hlasu. Vzpomněl si, jak Quarkovi z počátku musel dokázat, kým je. Také si ale nyní byl více vědom toho, že každý skutek má nedozírné následky pro budoucnost. „Víš, co to je?“

Čert hleděl na rytinu Smrti na starých deskách. S obavou vydechl: „Jistě.“

„Je poslední.“ Stařec nalistoval v grimoáru na jednu ze zadních stran, aby ji k čertově zděšení vytrhl.

„Vezmi si to.“

„Ne.“

„Musíš. Řekne ti, jak otevřít cestu Kabanu. Musí být otevřená, až přijde čas, a chlapec jí musí projít. Rozumíš?“

Čert s bázní, která mu nebyla vlastní, neochotně souhlasil.

*Ponejprv se dítě narodit musí,
jež symbol ándalë yn orbis nosí.*

*A strážce stokráte obrodí svět Ady,
když slunce k západu se obrátí zády.*

*Než krev zbarví rodnou zem,
Krystal bude probuzen.*

*Pak slepec s armádou vodu překročí
a matky sevřou děti naposledy v náručí.*

Serafínino proroctví

KAPITOLA I

KRVAVÉ SVĚDECTVÍ

Ghanovi po líci stékala slza. Bez naděje na útěk seděl uvězněný v díře na dva sáhy široké, čtyři sáhy vysoké. Věděl, jak závažné je provinění, kterého se dopustil. Jeho osud byl zpečetěn. Porušil první zákon Kabanu, a to znamenalo jediné – smrt. Netížila ho vina za to, co provedl, ale za to, co způsobil. Přijmout svůj trest bylo jistým způsobem to jediné, co ho nyní uklidňovalo. Věděl, že si to zaslouží. „Spíš, člověče?“ Čertí strážný kopl kopytem do dveří a otevřel malou špehýrku, aby ho zkontroloval.

„Málem,“ odvětil Ghan suše.

„Však se vyspiš, až ti setnou hlavu. Měli tě zabít hned, když tě našli, ty špíno,“ odplivl si tlustý čert a skrz děravé zuby vycedil cosi jako smích. „Ten trpoš Belvor měl dneska pohřeb. Plameny přijaly jeho tělo,“ dodal a zase špehýrku zabouchl. Klapot jeho kopyt pokračoval dál, hlouběji do chodby žaláře.

Ghan už nedokázal usnout ani nedovedl pořádně přemýšlet. Měl před sebou mrtvou tvář svého nejlepšího přítele Belvora. Srdce mu bušilo o sto šest a hrud' mu svírala vina.

Náhle zaslechl tichý hlas. „Ghane?“ Myslel, že se mu to zdá, ale hlas se ozval znovu: „Jsi tam?“

„Lisandro,“ zvedl hlavu. V zámku tiše zarachotil paklíč a dveřmi se do cely vkradla zahalená postava. Kopyta měla omotaná látkou, aby tlumila své kroky a rychle se k němu sehnula.

„Pojď. Honem.“

„Liso, ne. Belvor zemřel kvůli mně. Přijmu svůj trest.“

Obratem dostal pohlavek. Moc dobře věděla, jak to nesnáší, a on věděl, co tím sleduje. „Nedovolím ti to, rozumíš? Uděláš to sám, když po tom tak toužíš, ale nenech je tě veřejně ponížit...“ ztišila hlas a obezřetně zkontrolovala chodbu. Vzápětí mu do rukou vrazila převlek – šedý mnišský plášť. „Copak by to Belvor takhle chtěl?“

V tu chvíli se v Ghanovi cosi zlomilo: má pravdu. Belvor by se nevzdal. Vytrél by si s nějakými zákony chlupatý zadek, uvědomil si a smutně se pousmál nad tou představou.

„Dělej. Za chvíli se ten tlustouch vrátí. Do Pěruna, mám tě nakopnout?“ sykla tiše.

Podíval se na krásnou Lisandřinu siluetu zahalenou ve stínu a s povzdechem přijal plášť.

„No tak, pohni sebou. Hlavně potichu,“ pokynula. Opatrně vyšli z cely. Lisandra za nimi přivřela dveře.

Chodba žaláře byla dlouhá. Snažili se jít rychle a potichu, dokud se nedostali na opačný konec, kde zaslechli slova: „Co vy tady?“

V první chvíli se málem dali na útěk a Lisandra se jen tak tak zarazila, aby nechtyla Ghana za ruku.

„Jen poslední modlitba usmíření,“ odpověděla Lisandra zastřeným hlasem a obrátila se na hlídače. Nenápadně ukryla Ghana za sebe, aby si strážný nepovšiml, že nemá rohy, kopyta nebo ocas. Zpod sklopené kápě viděla z černochlupého démona jen holý pupek. Zvolna k němu udělala krok. Věděla, že nesmí zaváhat, jinak by ten hlupák zaručeně pojal podezření.

„U koho?“ podivil se strážný a také k ní vykročil.

„Té špíny,“ odvětila automaticky.

„Ha! Takže je rozhodnuto,“ uchechtl se čert, aby vzápětí mávl rukou a nechal je pokračovat. „Že se vůbec staráte. Chvála Krystalu!“

„Ve slávě Kabanu,“ vyhrkla mu Lisa za zády ještě odpověď. Hned nato s Ghanem kvapem vyrazila pryč.

Když se po chvíli okolo strážných proplížili do rušného Kabanu, oba si nepatrně oddychli. Vmísili se mezi čerty a trpaslíky v ulicích města pod horou a pokračovali co nejopatrněji od hradeb čertího paláce Urunghéru k Východní čtvrti. Už téměř začínali věřit tomu, že se plán útěku zdaří, když se z dálky ozvalo troubení na poplach.

„Velkou branou neprojdeme. Co máš v plánu?“ zeptal se Ghan.

„Věděla jsem, že to nepůjde. Neboj, mám na výběžku připravené lano,“ odpověděla. „Stihneme to. Drž se mě, a hlavně napanikař.“

Vyhýbali se ohništím, kde se zdržovaly hlídky strážných, a Ghan se sklopenou hlavou sledoval Lisandřin dlouhý šedý plášť, aniž by se rozhlížel. Věřil jí. Vedla ho bezpečně jednou ulicí za druhou, než se štěstím zvládli minout poslední hlídku a dostat se na okraj města, kam měli namířeno. Tam konečně vystoupali do starého tunelu. Prošli dlouhou chodbou a stáhli si kápě.

„To šlo celkem dobře,“ oddychl si.

„Líp, než jsem čekala.“

„Děkuji,“ odvětil a pevně ji objal. „Za všechno.“

Ted' mohli přidat na tempu. Proběhli skořápkou hory, aby stanuli na dlouhém větrném výběžku, kde je chladný vítr praštil do tváří. Ghan si všiml připraveného provazu uvázaného kolem skály a složeného kabátu.

„Mám tvé biče. Myslela jsem, že je budeš chtít mít u sebe,“ podávala mu Lisandra zbraně.

Ghan je vděčně přijal. Naplno pocítil mráz, který vál z hor. Věděl, že ho vysvobodila, aby si zachoval zbytek hrdosti a jeho smrt nebyla potupnou podívanou. Smutně se na ni podíval. Už ji nikdy nespatří, napadlo ho. Ani nedokázal říct, jak moc ji má rád,

ale viděl na ní, že nic dalšího dodávat nemusí. Zmohl se jen na pouhé: „Takhle to nemělo skončit.“

Políbila ho něžně na tvář a ruce mu ovinula kolem ramen. Sevrěla ho v náruči a přitom plakala, když zašeptala: „Byl to i můj přítel. Uvidíme se... zase... až přijde čas...“

Poté zmizela zpátky do hory.

„Sbohem,“ zašeptal.

Bylo těsně po půlnoci, když Ghan klečel v otrhaných hadrech na dně skalnatého kaňonu, jehož středem protékala divoká horská řeka. Kál se. Zasněžené štíty hor se tyčily vysoko k nočnímu nebi. Zubaté ostré stěny skal byly rámovány bledým svitem hvězd, těmi němými svědky jeho útěku z ukrytého města pod horou, kde vyrůstal po boku čertů a trpaslíků, ač nebyl jedním ani druhým. Téměř po dvacet zim mu byl domovem Kaban, v němž vládlo prazvláštní spojení dvou vládců, čertího krále Satura a trpaslíka Stroma, kteří v útrobách země chránili posvátný Krystal času.

Ghanův příběh začal v opuštěných tunelech pod horou. Čertí hlídka tu noc cosi zaslechla, jakýsi hlas nebo ozvěnu, a rozhodla se původ toho zvuku prozkoumat. Dovedl je do temnoty, kde v hlubinách našli na kost zmrzlé batole. Nebylo trpasličího ani čertího rodu – zdali je však člověkem, určit nedokázali. Leželo tam totiž skoro nahé, bez barvy života, a čerti na ně udiveně hleděli pod plameny hořících loučí. Nemělo rohy, kopyta ani ocas a na dítě trpaslíků bylo příliš velké. Přesto jeho malé tělíčko pokrývalo mateřské tetování, s nímž se na svět rodili výhradně čerti; tyto jedinečné symboly na kůži neměl nikdo kromě čertů z Kabanu. Když vyrůstali, tvary tetování nabývaly ostřejších kontur a téměř vždy zvěstovaly významné události v životě svých nositelů – ti je uctívali jako svatá svědectví budoucnosti a během svých životů se často snažili o jejich výklad. Jejich smysl však málokdo dokázal předvídat. Mnoho čertů během života propadlo utkvělým představám o důležitosti těchto výjevů, ale přesto se

našlo i mnoho takových, kteří nechávali svá těla zarůst hustými chlupy nejen během zimy, aby dali najevo, že osud nad nimi nemá moc.

Že se okamžik určitého výjevu blíží nebo pominul, však zaručeně každý jeho nositel poznal podle svědectví krve, když se na onom místě objevily rudé krůpěje.

Hlídka si tehdy myslela, že přišla pozdě a nalezenec je už mrtvý. Jaký byl jejich údiv, když z jeho maličkých úst vyšel nepatrný obláček. Věřili, že je k němu dovedla samotná hora, a protože pro ně byla vůle Krystalu posvátná, nemohli nechat toho malého zemřít. Zachránili Ghanovi život, přijali ho, učili ho a on vyrůstal jako jeden z nich. V nitru byl přesvědčen, že až dospěje, stane se strážcem svátého Krystalu a bude moci život zasvětit službě démon.

Říkali mu Dítě hory a jako takovému se mu dostalo nečekané ochrany a přijetí do přísné hierarchie tohoto izolovaného společenství, ale jako zástupci jiného druhu mu nikdo z jeho vrstevníků nic nedaroval zadarmo. Často musel snášet posměšky a naučit se vyhýbat problémům, dokud se neseznámil s Lisandrou a Belvorem.

Dětství však rychle pominulo a dnes ho zevnitř sžírala vina, neb před pár dny způsobil smrt svého přítele. Navíc mu právě poslední spřízněná duše, kterou znal, pomohla utéct z vězení jen proto, aby teď sám mohl rozhodnout o způsobu svého trestu.

Přes řvoucí peřeje se prohnal prudký vítr a zvedal sníh do tančících kuželů.

Olízl si slané slzy na rtech. Přemýšlel, že ani jedno z jeho mateřských znamének dodnes nevydalo krvavé svědectví a on nyní už jen marně hledá důvody pro vlastní existenci. Tak moc si přál vědět, že má jeho život smysl.

Třebaže právě unikl téměř jistému rozsudku, úleva do jeho mysli nepřicházela. Do morku kostí byl sužován vinou. Ten pocit, který mu nekontrolovaně bušil uvnitř hlavy, se teď mísil s bodavou bolestí na prsou ze ztráty jediného domova, jenž znal.

Sklíčeného nad tím, co provedl, ho tady Lisandra nechala o samotě. Před očima mu blesklo, jak se od něho jeho drahá čertí přítelkyně se slzami v očích odvrátila a zmizela, na zlomek sekundy se mu zezdálo, že viděl obrys Lisandřiny postavy v tunelu, a pak jen švihnutí jejího ocasu, jímž mu navždy zmizela ze života.

K čemu byly ty roky v Róhu mnichů, potu a obdržených ran v koloseu? Sen o tom, jak projde zkouškami démonů a všem ukáže, že je hoden být jedním z nich, se rozplynul. K čemu to bylo, když vše zahodil jedinou hloupou chybou?

Matně si vzpomněl, jak čertí sourozenci Tanlad a jeho proradná sestřička Maves, novicové z Řádu, často ostatní přesvědčovali, že v jeskyních přežil omylem, že je jen křížencem nějaké zvrhlé trpaslice a opilého čerta. Tak nakonec měli ti dva pravdu; pro všechny by bylo lepší, kdyby ho rodiče, ať byli kýmkoli, rovnou hodili jako potravu dravým kerpyjím.

Z vysokého opasku odepnul dva krátké biče pojmenované po přátelích, Lisandru a Belvora. Stáhl si otrhanou černou kazajku s košilí a svit noci odhalil Ghanova mateřská tetování v horní polovině těla. Otrásl se zimou. Jeho šlachovité tělo pokrýval soubor výjevů zobrazující osud, po kterém kráčí duše každého čerta – kromě té její, pomyslel si. Obrazy neznámých bestíí, nebožáků, netušených míst, hořících vesnic, mučených i znepokojivě klidných tváří pokrývaly téměř každou píd' Ghanovy kůže. Jak rostl, jeho obrazy se vyostřovaly a on se je snažil skrývat. Děsily ho. Vlastně děsily i čerty samotné, když si je měli možnost prohlédnout, protože obsahovaly výjevy, které rozhodně nesouvisely s Kabanem a často obsahovaly cizokrajné detaily.

Biče, jedinečný pár zbraní od jeho přátel, ležely stočené na šedých kamenech jako dva černí hadi – příznačné pro zbraně upletené ze vzácných svleček skálohadů. Při vzpomínce na ně se mu do očí nahrnul nový příval slz.

Hlavou pomalu klesl k zemi. Snažil se ze všech sil vybavit si nějakou vzpomínku, kdy bylo všechno ještě ve zdánlivém pořádku. Vybavil si právě onen den, kdy mu trpaslík s Lisandrou

obřadně darovali biče. Byl to den, kdy ho uznali schopným nastoupit mezi novice Řádu.

Belvor s Lisou mu uspořádali tajnou oslavu na úpatí skalního výběžku – toho samého, ze kterého se před chvílí sešplhal po provazu. V řetězech přivedli spoutanou mladou kerpyji s vydlobnutýma očima a svázanými křídly. Všichni tři pak společně zvíře přivedli k agónii, než obnažení společně uprostřed bouře vzdali díky Smrti. Tehdy byli ještě všichni tři dětmi, které netušily, co jim budoucnost přinese.

Věděl, že biče ze vzácných kůží skálohadů při správném použití rozseknou i skálu. Ve spodních částech hrušky rukojetí navíc ukrývaly malá vystřelovací ostří, která byla vždy dokonale nabroušená – připravena zákeřně překvapit protivníka. Bič, který pojmenoval Belvor, nesl insignii sekery a kovářského kladiva. Druhému s insignií pentagramu okolo Krystalu s láskou říkal Lisandra.

Pohrával si s temnou myšlenkou, že by bylo správné přijmout trest Belvorovou čepelí. „Byl to ten nejlepší den mého života,“ zaseptal sám k sobě. Uchopil rukojeť stočeného biče a pevně ji přiložil pod levou stranu hrudníku směrem k srdci. Zavřel oči. Stačilo správně stisknout malý výčnělek a nechat čepel, aby se prudce vysunula z hrušky. Představoval si, jaké by to bylo, kdyby teď se ctí zemřel, ale proto ho Lisandra nezachránila a ani Belvor by si nepřál, aby svůj život zahodil.

Nicota ho však přitahovala. Vše by pominulo. Duše se rozplyne a temnota se oddělí od světla, pokud v něm vůbec kdy existovalo. Třeba získá ještě šanci zrodit se jinde, jinak a v jiném čase, přemýšlel. Chybělo tak málo k tomu, aby ukrytý mechanismus svým hrotem zasáhl srdce.

Mezitím se nahoře na vysokých hranách kaňonu s přirozenou lehkostí pohybovaly dva stíny. Dvě čertí postavy se přikrčeně plížily v černočerných zbrojích démonů. Postupovaly ve směru řeky a teď zaujatě prozkoumávaly její břeh. Dlouhé ocasy s oháňkami se jim rozrušeně mrskaly, a když zpozorovaly Ghana, zpomalily a napřímily se na mohutných kopytech.

Pak na nic nečekaly. Následovalo pár rychlých dlouhých skoků a už oba prudce dopadli asi dvacet stop od Ghana – ten se však ani nepohnul. Šumění řeky prořízl ostrý pohrdavý hlas.

„Sestřičko, podívej na to čertí hovno tady. Na co sáhne, to posere a teď ještě utíká jako srab,“ pronesl Tanlad s neskrývaným pohrdáním. „Zaplatíš nám svým životem. Máš na rukou krev našich rodičů, ty špíno. Vzpomínáš si ještě vůbec?“

Maves povytáhla jedno obočí. „Mně se zdá, že nám tady úžasné Dítě hory brečí. Copak chce svým pláčem říct?“ usmála se na bratra. „Bolí ho něco, nebo má hlad?“

„Má akorát zaražený prdy,“ odfrkl si Tanlad. „Nebo se vzteká, že nedostal novou démonickou zbroj,“ zvedl ruce do vítězného gesta, načež silně šlehl ocasem o zem. Nad hlavou se mu zaleskla ostrá šavle.

Čertice chvíli zírala na Ghanova holá záda pokrytá symboly. Její pohled se upíral mezi jeho lopatky. Nejvýraznější ze všech symbolů, obraz rozpolceného Krystalu obklopeného stíny, ji hypnotizoval. Vytřeštila hrůzou oči. Tvář se jí v mžiku zkrivila do vyděšené grimasy. Stihla postřehnout, že Tanlad se přikrčil k útoku, ale zarazila ho. „Tanlade, on to skončí. Nechme ho,“ stiskla rty.

Čert pohlédl na sestru se zmateným výrazem. „Zešilelas?!“ vyhrkl vztekle. „Snad se ho nebojíš? Zarazím mu čepel hluboko do krku. Mému ostří náleží jeho špinavá krev!“

„Ne. To není strach,“ pohotově odvětila Maves napůl sama k sobě. Položila bratrovi ruku na rameno. „Jen opatrnost.“

„Pche! Nemá nárok na takový konec. Nezaslouží si ho!“ rozkřikl se a ostří šavle prudce namířil na skrčeného Ghana. „Copak jsi zapomněla, co nám udělal? Co provedl Kabanu?! Jsme teď démoni. Je naší povinností ho ztrestat. Roztahat mu vnitřnosti po skalách ve jménu Krystalu.“

Ghan přemýšlel, zda Tanladovi dopřeje tu radost, nebo ho předběhne a použije Belvorovu skrytou čepel. Nebyl si teď jistý, jestli by nebylo lepší zemřít v nerovném boji. V obou koncích viděl jisté zadostiučinění a smysl. Co ale Ghanovi smysl nedávalo,

bylo teplo v místě, kde tiskl rukojeť biče k hrudi. Pramínky krve mu začaly stékat na břicho, přestože čepel zůstávala stále uvnitř.

S překvapením odtáhl bič a nechápavě roztíral čerstvou krev z mateřského znamení na prsou. Ta ovšem dál stékala. Zaťatou pěstí bušil do rudé hrudi. S viditelným úsilím se pokoušel pochopit, jak je to možné. Rukama nabíral ledovou vodu z řeky jako nějaký pomatenec. Voda ho bodala s tak mrazivou silou, že ji přes svaly pociťovaly i jeho kosti. Věděl, že to není možné, ale odpřisáhl by, že se mu skrz kostru probodává armáda jehel. Zatímco si celý mokrý smýval červeně z hrudi, soustředil se na jedinou věc, kterou potřeboval vědět. Už ovšem začínal tušit, ze kterého znamení pramení.

„Sleduj, Maves, ještě tomu bláznovi prokážu milost.“ Tanlad se kopyty zapřel o zem a připravil šavli k smrtícímu úderu. Věděl, že stačí tři dlouhé skoky, aby rozsekl Ghana vedví.

„NE!“ vykřikla hrůzou čertice. „Stůj, Tanlade!“

„Přestaň! Co to do tebe vjelo?“

„Mám ten výjev, Tanlade,“ odvětila Maves trpce.

Čert se zastavil a narovnal. Vzteky bez sebe ji probodl očima. „O čem to mluvíš?“

„Mám výjev smrti, Tanlade.“

Démon hvízdal s pohrdavým překvapením.

„Znám všechny výjevy na tvém těle, sestřičko. Nemáš nic.“

„Na mém levém rameni,“ pomalu odvětila. „Copak nevidíš Krystal na jeho zádech? Můj je stejný, jen s tělem mrtvého démona. Vzpomeň si,“ upozornila jej s horečnatou naléhavostí a přistoupila k bratrovi. „Zemřu tady, Tanlade.“

„Nesmysl, sestřičko. To nic neznamená. Jediná mrtvola v tomhle kaňonu je Ghan.“ Tanlad však zaváhal. Vybavoval si teď výjev ze sestřina levého ramene do nejmenších podrobností: černý roztržitý Krystal, symbol, jehož předlohu démoni střeží před světem, jak se vznáší nad bezvládným tělem v démonické zbroji. Výjev, který symbolizoval, jak démon padne ve jménu Krystalu. Aspoň si to vždy oba mysleli. Jenže myslet a vědět jsou různé

věci. Nikdo nemohl s jistotou znát význam výjevů nebo cestu, která k nim vede.

„Nech nás tady,“ přikázal Tanlad hlasem nedovolujícím další námitky.

Starostlivě pohlédla na bratra. Vyměnili si spolu souhlasný pohled a Maves nakonec ustoupila bratrově touze po krvi. Několika skoky se vrátila na okraj kaňonu, aby z bezpečné vzdálenosti hleděla dolů. V koutku mysli měla stále obavu, ale chvěla se vzrušením z toho, až uvidí Ghana umírat.

„Chcípni,“ pronesla chladně.

Krvácení ustalo. Ghan celý mokrý klečel a klepal se zimou. Poprvé v životě jeho mateřské znamení krvácelo a bolest hrudi pomalu odeznívala. Jeho jemné kontury zobrazovaly ženského anděla, jehož křídla byla protkána kořeny s obřími trny.

„Ty,“ oslovil ho Tanlad, „tohle ti vypadlo cestou, když jsi zbaběle utíkal.“ S důrazem na dvě poslední slova čert vytáhl z rukávu přívěsek na řetízku. „Ten ti nechala tvoje zbabělá matka na památku, že jo? Takovou cetku.“

Ghan se konečně otočil, aby se Tanladovi podíval do očí. Tělo měl odhalené a nechráněné, šance na ústup žádné, pokud se ovšem nechtěl zbaběle ponořit do proudu řeky. Sevřel drkotající zuby. Rozhodl se přistoupit na Tanladovu trapnou hru.

„Tanlade, o mé matce nemáš právo mluvit,“ procedil mezi rty.

„Musíš přece tušit, že to byla sukuba kurvící se s nějakou podřadnou havětí. Zaplatil jí tvůj tatík tímhle?“ Čert si s předstíraným zaujetím prohlížel přívěsek hada požírajícího vlastní ocas, zatímco se Ghan opatrným krokem blížil k Lisandře. „Nebo myslíš, že mu dala za hrst houbové kaše?“

„Vrat' mi ho,“ řekl Ghan ostře, nespouštěje zrak z čepele. Ještě pár kroků, než se mu pokusí bláhově postavit. Věděl, že nemá proti démonovi ve zbroji téměř žádnou šanci, i když znal Tanladovy pohyby a všechny jeho finty. Nesměl udělat chybu, potřeboval se dostat k Lisandře.

„Hm, vsadím se, že ta sukuba stoprocentně netušila, který z kunčaftů tě udělal,“ pronesl pobaveně čert.

„Sklapni!“ neudržel už Ghan vztek, který přemohl opatrnost. Kopyta najednou hlasitě zaklapala. Démon zaútočil.

Ghan se s nataženou pravačkou převálil okolo Lisandry za nízký kámen. V poslední chvíli se vyhnul šavli mířící přímo na jeho hlavu a svalil se vzad. Rychle se postavil a sklonil se.

Ostrí prořízlo prázdný vzduch.

Uskočil. Pár rychlých kroků stačilo, aby se dostal dál. Ihned rozvinul bič. Nestihl ani pořádně zamířit, když švihl Lisandrou po Tanladově helmici. Minul.

„Co s těmi bičiky uděláš?“ pronesl démon s úsměvem. Nečekal však na odpověď a výpadem se vrhl kupředu.

Kdyby to Ghan nečekal, bleskový Tanladův skok spolu s obloukem, který opsala jeho šavle, by se mu staly osudným. Stáhl se, pravou nohu postavil blízko k levé a špička šavle minula jeho hrud' o pouhý palec. Získal tím příležitost k protiútoku. Nečekal však švihnutí čertova ocasu, který se objevil nečekaně z druhé strany a ostrými břity, jež měl Tanlad vbité do oháňky, mu prořízl kůži těsně nad víčkem. Z obočí se mu vyvalil potok čerstvé krve, který ho napůl oslepil.

Zoufale se pokoušel levé oko udržet otevřené, ale marně. Přestal si nalhávat, že má šanci. Otočil se na patě a veškerou sílu sebral k jediné věci, která mu zbývala. Napůl slepý se rozhodl pro ústup.

„Neutíkej!“ vyrazil za ním s pobaveným pokřikem Tanlad. Naháněl Ghana výše do kaňonu. Nedovoloval oběti přiblížit se k řece. Občas rychlými skoky přiskočil na opačnou stranu ke skále, aby Ghanovi dal naději, že se mu podaří skočit do té ledové vody a zmizet v proudu.

Blížili se k začátku kaňonu, kterým řeka Kréva protékala. Temná ústa ve skále chrlila vodu a stříbrná pěna peřejí hlasitě šuměla. Ghan slyšel její vábivý zvuk, ale kdykoli se pokusil přiblížit, klapot silných kopyt mu zatarasil cestu. Naháněn ustupoval jako zvíře do kouta, dokud neskončil v úzké průrvě, odkud nebylo úniku.

Předloktím si otřel krůpěje krve z tváře. Vdechl studený vzduch. Slyšel, jak se pomalý klapot kopyt za jeho zády přibližuje. Otočil se a naposledy se rozhodl rozvinout oba biče.

„Nějaké poslední přání?“ zazněla otázka předcházející smích. Tanlad pozvedl ruku s přívěskem a hodil mu jej k nohám.

„Budiž,“ odpověděl Ghan a prudce práskl bičem po kopytech, jediné nechráněné části jeho těla.

Rychlost Tanladovy reakce byla blesková. Pouze nedbale povyskočil, aby se vyhnul ráně.

Ghan věděl, že nemá nejmenší šanci. Poraženě vydechl.

„Zab ho! Doraz ho!“ připomněla se nadšenými výkřiky nad jejich hlavami Maves. Sledovala seshora triumfální postup svého bratra. „Ať trpí ve jménu Kabanu! Ať škemrá o život! Cesta krve bude naše!“ Maves svou zběsilou radost doprovodila kopáním do kamenů na úbočí. Následná sprcha padajících balvanů a ledu se začala tříštit nebezpečně blízko od nich.

Kopala silnými kopyty jako smyslů zbavená, až zaznělo silné zapraskání a jeden obří kus kamene povolil přímo nad Ghanem. Pak pár metrů nad zemí prořízlo vzduch silné prasknutí bičů. Obě zbraně zasáhly padající kus skály zároveň; obří padající kámen rozsekly vedví, než dopadl.

Maves se zarazila. Strnula. Vyděšeně zírala dolů na bezvládné bratrovo tělo, které zasáhl kus kamene do hrudního plátu. Tanlad zůstal nehybně ležet. Uvědomila si, jak se zmýlila. Šokovaně sledovala, jak Ghan zvedá hlavu směrem k ní, a chytila se za rameno, které právě vydalo svědectví. Poté jí bratrův vrah zmizel v řece.

Po minutě zmítání se v proudu řeky vynořila Ghanova ruka nad hladinou. Hned za ní následovala jeho hlava a spásný nádech. V další vteřině opět zmizel pod stříbrně se lesknoucí hladinou. Kdykoli to šlo, zoufale zalapal po dechu. Raději měl nechat Maves, aby ho dorazila, než se utopit. Ale stále to byla přívětivější smrt nežli zemřít ostřím Tanlada Tormena. Na okamžik se opět vynořil. Ústy naplno nabral chladný vzduch, aby byl znovu neúprosňe stažen proudem. Snaha zadržet vzduch v plicích se

zdála být tak marná, že když ho síla vody přemohla, začal se smířovat s osudem. Nečekal, že Kréva bude tak silná. Marně mával rukama a kůži mu probodávaly jehlice všudypřítomné ledové vody.

Čím usilovněji se vzpíral, tím více ho řeka okrádala o sílu. Nevěděl, že kdyby se nechal unášet proudem, nemusel by o život tolik bojovat, ale on kopal, máchal rukama, marně se z posledních zbylých sil bránil řece.

V tu ránu se Ghanova levá noha vší silou střetla s kamenem pod hladinou, divže jeho holenní kost nepraskla. Bolestí otevřel ústa, aby zařval, avšak voda rázně utřala jeho výkřik. Pohled mu zastřel závoj tmy.

Kam až sahal svět a paměť stařeny, bylo zvykem, že během úplňku ve Východním Aberheimu, kdysi známém jako Bohenwar, lidé zůstávali zavření v bezpečí svých domovů. Ve vesnicích, které nechránily hradby, nebylo nikterak zvláštní během takových nocí na okenice všet svazky sušených kopřiv nebo rozmarýnu nebo před prahy domů sypat sůl. Po západu slunce lidé povečeřeli, spolu s dětmi se pomodlili k bohyni Perubíně a uložili caparty ke spánku. Kdo mohl, ožral se pak do němoty s vírou, že se ráno probudí živ a zdrav. Ne však stará Lota.

Malé dřevěné obydlí bylinkářky stálo na louce na samém okraji vísky Kolčavy. Na záda navlékla prázdnou nůši, palcem zkontrolovala ostrost srpů, zabouchla dveře svého skromného domečku, aby následně nenápadně vyšla skrz zahrádku k lesu. Měla namířeno sbírat svatou trojici bylin – bedrník zvaný anýz, fenykl a čarovný pelyněk – k vyhánění zlých duchů. Především šlo ale o byliny k výrobě Lotina oblíbeného absintu.

Necelou hodinu stařenka pomalu kráčela po lesní stezce, než se před prastarým dubem ohlédla. Nečekala, že by zahlédla živáčka, ale zvyk ji nabádal před odbočením si hlídat své tajné cestíčky. Sestupovala po svahu, znala všech výmolů i kořenů, dokud se neocítila na mýtině u řeky Krévy, kterou znala pod jménem Tereba.

Vytáhla srp a zkušeně zamířila za lékořicovou vůní květů bedrníku.

„Kvítek ke kvítku, kořen ke kořínku,“ prozpěvovala si jemným hlasem, když plnila nůši bylinami. Milovala vůni květů, která se vznášela samotou nočního lesa. „Lístek k lístečku, jasněji svít měsíčku.“

Zatímco si bezstarostně pobrukovala, tichý šelest netopýřích křídel, cvrkot cvrčků, kvákání žab i houkání sov se postupně vytrácely. Nebe nenápadně zahalovala mračna a od již bílých vrcholků hor začal vát silný vítr, jako kdyby se měla přihnát nepopsatelná hrůza. Lota věděla, že taková náhlá proměna lesa během úplňku, kdy měsíc připomíná tvarohový koláč, nevěstí nic dobrého. Rozhlížela se a naslouchala větru. Všude znělo praskání lámajících se větví, šepot trávy a stařenka cosi ucítila ve vzduchu. Byla to silná vůně kapradí. Jakmile si to uvědomila, kvapně se přikrčila.

„Héj!“ ozvalo se znenadání směrem od lesa. Skrčená Lota se rychle přesunula do vysokého porostu pelyňku. Vítr ještě zesílil.

„Héj! Pomozte mi, prosím!“

Nikdo v těchto končinách nekřičí uprostřed noci – alespoň žádný člověk, přemítala. Prodírala se mýtinou stále blíž ke břehu Tereby, z dosahu lesa.

„Pošahaný hejkal,“ zaklela tiše. „Si myslí, že mu stará Lota skočí na tu ohranou písničku?“ Rozhlédla se. Hledala nejlepší cestu, jak by mohla uniknout.

„Héj!“ vrátilo se ozvěnou volání z druhé strany Tereby. Trhla sebou při pomyšlení, že by ti hejkalové mohli být dva, a přitom ji zaujalo cosi uprostřed řeky.

Bezvládné tělo tam leželo zachyceno o kámen. Nehýbalo se. To může být její spása, napadlo ji. Z nůše začala opatrně vytahovat natrhané byliny a cpát si jednu za druhou do výstřihu, rukávů, bot i do vlasů, aby skryla svůj pach i sebe.

„Héj! Dobrá duše, slyšíš mě? Héj!“ opakoval hlas naléhavou výzvou.

Lota se zhluboka nadechla. „Jápak by tě nešlo slyšet?!“ odpověděla na volání hrubým hlasem. „Jsem na kameni v řece, potřebuju taky pomoc!“ Hned poté se hbitě začala přesouvat směrem po proudu. Dávala pozor, aby nesklouzla ze břehu, soustředěně oddychovala a doufala, že nějakým zázrakem vyvázne. Pak vítr znenadání utichl. Lota strnula. Se zatajeným dechem naslouchala a v duchu se začala modlit k Perubíně.

Slyšela, jak hejkalovy kroky rychle postupují skrz mýtinu. Byl stále blíž, jen o pár sáhů ji minul a vběhl do vody. Když se domodlila, otevřela oči. Kámen uprostřed Tereby byl najednou prázdný.

*Kdo činem zhřeší proti Krystalu,
hrdlem propadne Kabanu.*

První zákon Kabanu

KAPITOLA II

STARÉ ZÁKONY

Hejkal česal parožím nízké větve stromů. Jeho silné tělo bylo mezi starou kůrou prorostlé mechem a kapradím. Spokojen s nočním lovem krácel tmou. Kořist se nebránila. Hejkal vycítil, že ač nejevila známky vědomí, byla stále naživu. Úlovek to vskutku byl statný a mladý, jak spokojeně usoudil. Ruce i nohy měl od pohledu plné dobrého masa.

Dobrý lov, pomyslel si. Mířil domů do nejhustší části lesa. Měl čerstvé jídlo pro synka, který ho v doupeti jistě už čekal hladový. Nebude to už dlouho trvat a vezme ho při dalším úplňku sebou, ať se učí, říkal si. Při té představě se mu radostí roztrásl porost na zádech.

Minul ztrouchnivělý rozcestník s názvem vísky Veletrusy, kde vešel na zarostlou starou cestu, o které již v hloubi zdejších hvozdu téměř nikdo nevěděl. Na přibližně deseti chatrčích naplněných hnilobou, které ji lemovaly, byl znát zub času. Stály tam v tichosti porostlé kapradím, dveře dokořán, a do některých dírami ve střeše silně zatékalo. Stěny ve vlhkém prostředí pokrývaly výtrusy hub, neboť starý hejkal dbal na své zásoby s urputností nadšeného zahradníka.

Hned po lovu a zahradničení se pro hejkala stalo vaření vášnivým koníčkem a na své kulinářské umění byl náležitě pyšný.

Houby představovaly skvělou pochoutku, ovšem pro jeho synka bylo nutné zajišťovat různorodou stravu. Muchomůrky, čepičatky, závojenky a další dary lesa mohly nakonec dobře posloužit jako chutná příloha k lidskému masu.

Stanul před velkými dveřmi svatyně se zvonící na konci cesty, ztěžka je otevřel a vešel dovnitř.

Noční světlo přes zatlučené okenice velmi slabě osvětlovalo dlouhé trámy. Nosné sloupy byly pokryté slzami zaschlého vosku na starých svícnech. V řadách pěti lavic po levé i pravé straně porůznu seděla ohlodaná lidská těla jako kající se asketové – ruce však neměli spjaté k modlitbě, ale zlámané a z větších kostí jim byl vysán morek.

Jakmile hejkal odložil Ghana do prázdné lavice před oltářem, mezi ztrouchnivělými trámy v podlaze pohotově vyrašily drobné kořínky. Obtahovaly se Ghanovi po kůži vzhůru, nohy a ruce poutaly k dlouhé lavici, dokud ho pevně neobjaly. Stvoření přešlo k oltáři, na němž spal mírumilovně v klubičku drobný hejkal. Láskyplnými černými očima ukrytými za maskou ze srnčí lebky si prohlížel, jak synek roztomile chrápe.

Stále měl chvíli nasbírat čerstvé houby, než se drobeček probudí. Opustil proto prostor svatyně, aby se ponořil do temných koutů opuštěné vesnice.

Mezitím čas plynul a Ghan se vznášel ve snu. Snažil se uchopit napřaženou ruku, která se k němu natahovala. Ocítl se na velkém kamenném podstavci, kolem kterého hořely v nekonečné spirále plameny svíček. Spirála se zužovala. Jedna svíčka za druhou nad Ghanovým tělem mizela a z temnoty k němu doléhal konejšivý ženský hlas: „Neboj se, jsem tady.“

„Kdo je tam?“

„Já tě vidím. Již brzy se potkáme...“

„Kdo jsi?“ zeptal se tiše.

„Věci se změnily, Ghane. Než se setkáme... on zesílí... brzy...“ utichl hlas.

„Kdo jsi?“ zopakoval otázku.

„Smrt.“

Cítil se obnažený a najednou si uvědomil, že je nahý. Tělo měl úplně bílé, nikde ani vidu po mateřském znamení. Svaly se pod Ghanovou kůží začaly roztékat. Pokusil se pohnout nohama, ale necítil je. Roztákal se jako vosková figurína. V panice chtěl křičet – roztékající se zuby a jazyk mu však uvízly v krku. Někdo nebo něco se nad ním sklonilo, a než stačil pohlédnout té hrůze do očí, procítl.

Probudil se spoutaný před prázdným oltářem. Cítil, jak mu kameny v peřejích pohmoždily nohy, ale pravděpodobně nic zlomeného neměl. Alespoň jedna dobrá zpráva, pomyslel si. Nad okem mu pulsovala bolest. Pomalu otevřel oči. Rána potřebovala ošetřit, ale viděl, a to bylo nejdůležitější. Již byl zpátky při vědomí, avšak i nadále se nedokázal pohnout. Živý sen se proměnil do děsivé reality.

„Kde to jsem? Haló, je tu někdo?“ vyhrkl zoufale a bezvýsledně se snažil vyprostit z kořenů. U pasu měl jen jeden svůj bič, druhý musel ztratit. Spoutanou rukou na něj nedokázal dosáhnout a mezi prsty ucítil omotaný řetízek s přívěskem.

„Je tady někdo?!“ zakřičel ještě jednou. Pak zmlkl. Spatřil totiž scénu nad oltářem. S hrůzou vzhlédl na kořeny upoutané tělo dívky připomínající mu jeho první krvácející znamení. Vznášela se ze stropu připomínajíc obrovského orla. Bílou němou tváří hleděla dolů na své břicho, ze kterého visela vyhrzlá střeva, a na kořínky prorostlé lůno.

„To je moje maminka,“ promluvil tichým hláskem malý hejkal. Krčil se ukrytý za oltářem, zpoza kterého zvědavě vystrčil hlavičku s drobnými srnčími růžky.

Malý hejkal si ho dál prohlížel. Víčka jeho velkých černých očí podivně zamrkala zleva i zprava. Přistoupil blíže. „Ahoj, já jsem Lech, kdopak jsi ty?“

„Ahoj,“ s nechápavým výrazem automaticky pozdravil Ghan. „Ghan. Jmenuji se Ghan.“

„Ty jsi mluvící kniha? Mám jednu knížku, ale ty máš víc obrázků.“

„Ne, jsem čert. Takové obrázky mají všichni čerti, Lechu.“

Malý hejkal polekaně udělal krok zpátky. Ghanovi se zazdalo, že postava visící dívky otočila hlavou. „Táta říká, že čerti mají obrovské rohy. Taky mají kopyta a žerou děti. Mám tady jejich obrázky v knížce, ale ty nejsi čert!“

„Máš pravdu, nejsem úplně čert,“ povzdechl si Ghan. „Spíš půlčert, ale čerti děti nejedí. Alespoň ne ti, které znám,“ rychle dodal.

„Ty jsi nějakého čerta potkal?“ přemohla malého hejkala zvídavost. Hleděl na Ghana s posvátnou úctou dítěte, které právě poznalo postavu ze své oblíbené knížky.

„Vyrosl jsem mezi nimi. Někdy zapomínám, že...“ nadechl se a dopověděl, „... jsem jiný.“

„Taky jsem jiný. Táta říká, že být jiný je lepší. Budeme jiní kamarádi?“

Ghan s obavami přemýšlel, jaké má možnosti. Ostatky těl v prostoru svatyně ho nabádaly volit další slova opatrně, ale malý tvor působil přátelsky. Zdání však mohlo klamat. Seděl spoutaný, vydán mu napospas, ale rozhodl se dát na svůj instinkt.

„Budeme kamarádi.“

Malý hejkal se usmál. Řada ostrých mlíčňáků se mu roztáhla od ucha k uchu.

„Můžeš mě, Lechu, pustit?“ Otázka zůstala viset ve vzduchu.

Chlapec, nebo co to vlastně bylo, se zahleděl na vchodové dveře, odkud přicházel jeho otec s plnou náručí nasbíraných hub.

„Dobré ráno, Lešku,“ popřál otec synovi. „Vidím, že už jsi objevil, co dobrého budeme mít na snídani.“ Přešel zpříma k oltáři. Nevšímaje si Ghana, rozložil ingredience na zem. „Muchomůrky dokonale vyrostly. Koukni na ty nádherné čepičky! Připravím ti ke snídani hořký houbový salát.“

Ghan sledoval mlčícího Lecha. Nervózní z toho, jak ho mechem zarostlý tvor nevzrušeně označil za snídani, zabrousil pohledem zpátky na bič u pasu.

„Tenhle tradiční recept ti bude chutnat, synku. Uvidíš, jak se budeš olizovat, až to ochutnáš.“ Začal drápy lámat houby

nadrobno a smíchávat je s hluchavkami, které měl uskladněné v postranní skříňce za oltářem.

Ghan napjal svaly. Doufal, že kořínky dokáže přetrhnout, nebo alespoň povolit, ale marně. „Přestaň!“ okřikl ho hejkal. „Radím ti dobře, člověče, sed’ klidně, nebo upravím recept a věř mi, že takhle je to i pro tebe lepší.“

Ghan chtěl něco říct, ale malý hejkal ho předběhl. „Tati, on je čert! Prosím, tati, já ho nechci jíst.“

„Čert? Ale kdeže,“ pobaveně odvětil tvor. „Neboj se, Lešku, bude ti chutnat.“ Hejkal začal bylinnou směs s houbami sypat na Ghana a pářeček zavěšených netopýrů zvědavě od stropu sledoval přípravu tradičního jídla.

„Nech mě, pusť mě!“

„Tiše, člověče, nedělej si to horší.“

„To nesmíte!“ Úporně se snažil vymanit z pevného sevření.

„Řekl jsem ticho.“

„Prosím, to nesmíte!“

„TICHO!“ zařval. Kořeny opět ožily. Bez váhání začaly svírat Ghanovi krk, drobnější úponky se snažily dosáhnout na ústa, utnout jeho zoufalý křik. Vnikly mu do úst. Ochromovaly mu hrdlo. Lapal po dechu a v poslední chvíli si všiml nepatrného pohybu dívčina mrtvého těla visícího nad oltářem. Hledal východisko, až si jako zázrakem na něco vzpomněl.

„... uši ... a ... uši,“ z posledních sil vylovil z hrdla. „Uši... a uši.“

Hejkal zčistajasna zpozorněl. Podíval se směrem ke Ghanovi, pak na hniјící skořepinu mrtvé dívky, na orla smrti, na Lechovu maminku. Chvíli se nic nedělo. Zdálo se, jako by mezi nimi probíhal neslyšně rozhovor, ke kterému nepotřebovali slova, a pak se ta mrtvolná tvář pohnula.

Dívčin obličej sebou cukl, zvedl se, načež se natočil přímo ke Ghanovi. Trámy svatyně pojednou vydaly praskavý zvuk, prach se začal snášet ze stropu a dlouhé kořeny držící křehké tělo obživly. Dívka plula prostorem nad oltářem jako duch, táhla uhnílé

vnitřnosti pod sebou, tváří se blížila ke Ghanovu zděšenému obličejí a kořínky mu naráz úplně uvolnily hrdlo.

„Vítej, Ghane. Já jsem Anna. Mou rodinu už znáš. Než jsem tě umlčela, chtěl jsi říct něco zvláštního. Prozrad' mi, co to bylo?“ promlouvala přímo k jeho mysli.

„Já... já... říkal jsem...“ lapal po dechu. „Duši za duši.“

„Zvláštní náhoda. Vážně znáš mrtvé zákony?“ podivila se. „Važ svá slova dobře, Ghane. Já nemám náladu si hrát.“ Přiblížila k němu ostrou, hubenou, rozkládající se tvář na délku dlaně. „Zákon duše za duši je prastarý. Jeho porušení by tě stálo víc, než si dokážeš představit. Víš, k čemu se chceš upsat?“

„Všechno, pro co má duše živa je, vyměním za duši vinnou.“ Ghan si matně vybavoval, co se v kabanském klášteře o liteře prastarých zákonů naučil. Doslovné znění zákona si však nepamatoval.

„Za duši *jinou*! Navíc za takovou, o kterou si řeknu. Žádnou jinou! Vinnou nebo nevinnou, to je jedno. Ale... já s tím musím souhlasit. Rozumíš tomu, Ghane?“

„Udělám všechno, co řekneš. Přivedu ti ji,“ odvětil Ghan, ač neměl zdání, k čemu se slibem zaváže. Ze zbytků dívčiny tváře nebylo možné vyčíst žádné emoce nebo skryté úmysly. Začala se odtahovat zpátky nad oltář, dokud opět nepřijala původní polohu.

„Dobrá, souhlasím. Ale přesto tě varuji jen jednou, že pokud porušíš naši dohodu, budeš toho hořce litovat.“ Kořínky se stáhly zpátky pod podlahu a Ghan byl volný.

„Obleč se. Projdeme se spolu,“ pokynul mu Mech na pohozenou hromadu oblečení v rohu svatyně, která zde ležela po bývalých majitelích. „Vrátíme se na začátek.“

„Ahoj, Ghane!“ ozval se dětský hlásek zpoza oltáře. Ghan malému hejkalovi rozpačitě zamával.

Kráčeli bok po boku. Ghan nervózně sjížděl zrakem dolů k pasu, kde visel Belvor, ale neodvažoval se nic podniknout. Čekal, až promluví Mech.

„Zdejší končiny kdysi bývaly malý ráj na zemi, abys věděl,“ začal vážným tónem hejkal. „Snad nebudeš nic namítat proti krátkému příběhu.“

„Cesta uteče rychleji,“ rozpačitě odpověděl Ghan.

„Víš, moje Anička, ona nebyla vždycky taková.“

„Co se jí stalo?“ zeptal se zpoza zakrvácené tváře a polkl. „Předpokládám, že to nebyla tvá práce.“

Oba na sebe pohlédli.

„Částečně,“ stručně odvětil Mech. „Možná mě budeš mít za netvora, protože lovím lidi jako zvěř a naše rasa láká dívky do lesů, poté... my nemáme družky. Ženy se nám hejkalům již nerodí. Tohle je jediný způsob, jak oddálit nevyhnutelný konec.“

„Tím omlouváš, cos jí provedl?“ zareagoval Ghan a vzápětí si uvědomil, na jak tenký led se asi dostal.

„Nic neomlouvám! Tak to prostě je,“ uzavřel Mech téma prudce.

Zanedlouho dorazili k řece Terebě a překročili rozpadající se lávku na druhý břeh.

„Rád bych ti řekl krátký příběh o nedávné historii zdejších dvou vesnic. Ruiny Veletrusů u nás jsi už viděl a tímhle směrem za humny, čtyři míle po cestě, leží Kolčava. Do prvního kuropění tam bez problémů dorazíme.“

Hejkal začal úzkou stezkou stoupat do svahu a Ghan ho ve tmě následoval.

„Všechny ty nešťastné události začaly jedenáct zim nazpátek po další lidské válce, když tudy procházel aberheimský batalion z Rosesteru pod rudou vlajkou tří zlatých růží. Jeden člověk vedle druhého to byli ubozí násilníci přestrojení do uniforem. Vyplenili tehdy v obou vesnicích sýpky, pytláčili zvěř, večer si brali ženy a potom odtáhli pryč.“ Do hlasu se Mechovi vkradla zlost. „Ale to nejhorší tady nechali – Nikolku se Světlošem, dva zběhy, parchanty každým coulem. Ten větší byl veselý a druhý, Nikolka, nikdo neví proč, věčně smutný. Řádili jako zloději a mordýři ve zdejších lesích. Aspoň tak je popisovalo těch pár lidí, kteří setkání s nimi přežili.“

„Jak... omlouvám se... jak to vše víš, když žiješ v lesích?“

„Anička mi o nich toho spoustu vyprávěla. Byla dříve jiná, abys tomu dobře rozuměl. Byla to krásná dívka, vždycky se usmívala, byla plná nadějí. Ale ti dva jí provedli určité věci, ještě než jsem ji poznal. Tak hrozné věci, že se chuděra pomátla na rozumu.“

„Chápu,“ šeptl Ghan.

„Ten smutný, Nikolka, ten byl nejhorší...“

Ghanovi neušlo, jak se hejkal při vyslovení toho jména celý napjal. Slyšel, jak se kapradiny na něm otráslly. „Nemusíš to rozvádět. Myslím, že chápu.“

„Sýpky byly po přechodu batalionu skoro prázdné, nastávající zimu se lidé nemohli vyhnout hladomoru, protože ti dva dál přepadávali kupce na stezkách a bylo jim fuk, že lidé nemají co do huby, děcka jim pláčou a ve vesnicích umírají na slabost. A jeden z těch kupců měl dceru, mou Aničku. Neskončil při jedné své cestě vůbec dobře.“

„Copak proti nim nic nepodnikli?“

„To ano. Zkoušeli všelico, ale Nikolka se Světlošem byli zkušení. Zabili na deset chlapů od rodin, než to lidé vzdali. Nemělo to cenu. Smířili se s osudem. Od té doby se už jen modlili s nepatrnou nadějí, že přežijí krutou zimu.“

Měsíc stále svítil na obloze, ale nad kopci již opatrně počínalo svítat. Rudá ranní záře se pomalu dostávala nad východní vrcholy Bílých hor – roztahovala se nad borovicemi, honosnými duby a namrzlými špičkami smrků. Ptáci vylétali z hnízd a dávali se do zpěvu, když hejkal s Ghanem stanuli na udržované cestě, odkud odbočili na východ ke Kolčavě.

„Abych to zkrátil, protože za chvíli dorazíme na místo. Všichni zdejší, kteří tehdy přežili zimu, se semkli v Kolčavě a Veletrusy nechali opuštěné. Když mi Anička porodila syna, tak nezemřela. Její touha po pomstě ji stále jaksi drží naživu. I když jsem rád, že nejsme s Lechem sami, záleží mi na ní. Chtěl bych, aby její duše našla klid...“

„Domýšlím si správně,“ přemýšlel nahlas Ghan, „že Nikolka a Světloš žijí v Kolčavě mezi těmi lidmi? Jak je to možné?“

„Ano. Sám jsem se je snažil chytit, když ještě žili v lese. V noci i ve dne jsem jim šel po krku, parchantům. Mě v lesích není tak snadné zabít, ale také ctím staré zákony mého lidu a vstoupit tam, kde žijí lidé, nemohu, a to oni velmi brzy pochopili. Tak si ti dva grázlové uvědomili, že nejjednodušší pro ně bude se jako velmožní pánové s nakradenými poklady schovat mezi lidi.“

„Copak je nikdo nepoznal?“

„Nevím, možná ano. Třeba je stihl trest, který si zasloužili, ale přísahám ti, že z vesnice už nevyšli. Ti dva nejsou hloupí, a pokud přežili, tak jsou stále v Kolčavě.“

Ozvalo se kohoutí zakokrhání a oni stanuli na okraji lesa. V údolí obklopeném hustým lesem a pokrytém políčky zlatého žita stála malebná Kolčava. Nad obilím se vznášela ranní mlha, ze které vystupoval vysoký mlýn, stojící za vesnicí, a z komínů dřevěnic začínal stoupat kouř. Okolo nehybných lopatek mlýna již poletovala hejna vrabčáků a vesnice se počínala probouzet.

„Jsme na místě, dál už půjdeš sám. Já zůstanu mezi stromy, dokud je nepřivedeš...“

„Je? Měl jsem přivést jednoho,“ zkusil namítnout Ghan.

„Přiveď mi Nikolku, ale kdybys dovedl i toho druhého, dobře se ti odměním. Potřebuješ vědět ještě něco?“

„Možná by mi pomohlo vědět, jak vypadají.“

„Pravda. Světloš býval velký kus chlapa, toho nepřehlédneš, a Nikolka, ten měl nad levým okem bradavici. Stačí to?“

„Snad. A co když... jsou mrtví?“

„Uzavřel jsi dohodu, pamatuješ? Já nejsem ten, kdo tě pak bude soudit,“ domluvil Mech. Z jeho úst pod srncí lebkou zazněl zvuk, který vzdáleně připomínal smích.

Ghan nasucho polkl.

„Přistup,“ vybídl Ghana Mech a pařátem se dotkl jeho čela. Rána se nad okem zázračně zacelila a krev zmizela.

„Díky,“ přikývl Ghan.

Z hustého křoví najednou vedle nich vyšel pomalým krokem statný divočák. Mech zašeptal: „Fard nysar en ash en arna,“ a zvíře

jim padlo mrtvé k nohám. „Přijmi můj dar. Pomůže ti, ať nepřijdeš s prázdnou,“ prohodil směrem k vesnici.

Mezi čerty je všeobecně známo, že na začátku neexistoval čas. V temnotě byla probuzena hmota v podobě Krystalu a ten určil směr událostí. Když se objevili myslící tvorové, Krystalem počalo proudit vědomí prvních stvoření: čertů, trpaslíků, obrů, netvorů, lidí a mnoha dalších. Toho času na svět Ada vstoupil život a navždy byl s hmotou svázán.

Angush Verlas
kabanský velekněz 559 – 610 l. p. Z.

KAPITOLA III

OPIČÍ VĚRNOST

Uvnitř nejvyšší hory v pohoří Eryss, v oblasti zvané Bleine, na sever od svobodného a divokého Aldenu, v rozlehlých jeskyních ukrytého města pod horou čertů stráž troubila na poplach.

Král čertů Satur té noci seděl ve své knihovně uvnitř paláce Urunghéru a přemýšlení nad nedávnými událostmi mu nedovolovalo spočinout. Povzdychl si. Zaslechl rychlé kroky, které se blížily a jejichž tempo tak důvěrně znal. Čekal, až mu velitel démonů sdělí, co už tušil. Zmocnil se ho nešťastný pocit naplněný zklamáním.

Ozvalo se zaklepání a mohutné dveře se pomalu otevřely. Vzpřímená postava čerta opatrně vkročila do soukromé královny knihovny.

„Nic neříkej, Roschachu,“ zarazil ho král a smutně hleděl do plamenů velkého krbu. Doufal v lepší konec. „Vybrala si. Sama se rozhodla a musí čelit následkům. Proč mě aspoň jednou neposlechně? Chci pro ni to nejlepší a ona se mi takto odvděčí. Zatraceně!“ zabručel.

„Můj králi, dovoluji mi promluvit.“

„Prosím. A mluv otevřeně, příteli,“ vyběhl velitel přátelským pokynem ruky

„Princezna má svou hlavu. To, co udělala, udělala ze strachu před rozhodnutím Rady. Ano, vyvedla ho z hory ven, můj králi. Chtěla ho ochránit.“

„Vždycky ji omlouváš. Nemám ti to za zlé. Tu svou horkokrevnost zdělila po své matce. Dejž jí věčný oheň klid,“ přerušil jej Satur. „Drahá Lyano, co já si s tou naší holkou teď počnu? Neměla právo ho vysvobodit... nesmí odporovat našim zákonům! Copak mám teď na vybranou?“

„Jste náš král,“ řekl Roschach.

„Ano, jsem! A právě proto, Roschachu.“ Zachmuřil se. „Obávám se, že Quark neotálí,“ pokračoval. „Aby ho plamen pohltil! Pokud ten starý čert ještě nezačal jednat, tak teď tomu fanatickovi Lisa naservírovala skvělý důvod,“ povzdychl si Satur a znamení na čele se mu zkrivilo zlostí. „Copak si vážně myslela, že bych toho chlapce vydal Radě napospas? Tak málo mi věří? Místo toho jim předhodí vlastního otce. A proč? Řekni mi jeden rozumný důvod, Roschachu.“

„Záleží jí na něm,“ litostivě odvětil velitel a pohlédl králi do planoucích očí.

Satur vztekle zavřel knihu. „To není důvod! Odejdi, Roschachu!“

Čert se uklonil a nechal krále zamyšleného mezi knihami.

Ve stínech ukrytá tajná dvířka na opačné straně knihovny se tiše zavřela a drobný Chiko se v úkrytu zlomyslně pousmál. Nezvykle malý, černou srstí porostlý opičák s dlouhýma skřetíma ušima sestupoval uzoučkým tunelem z královny knihovny stále níž... a níž... až do Nitra pod městem. Mrštne skákal z jednoho úchyty k druhému, ručkoval a sunul se úzkými prasklinami. Ve tmě dvakrát zahrnul doprava, jednou doleva a pak opět doprava, kde se tunel rozděloval. Přidal do kroku a rozběhl se. Po paměti přeskočil temnou propast a dorazil k dlouhému žebříku vytesanému do kamene, na jehož konci prošel dalšími dvířky.

Opičák se ocitl v dlouhém laboratoriu nejvyššího kněze Quarka. Vzpřímil se komicky na obě nohy. Těšil se, až pánovi sdělí novinu, kterou vyslechl.

Procházel pod stoly pokrytými alchymistickým vybavením a elixíry a na jeden ze stolů vyskočil. Pětící prstů chňapl po nachystaném černém flakónku, aby jej do sebe obrátil. Vlasečnice v očích se mu zalily krví a bělmo zčervenalo. Vydal nepatrný sten, svalil se ze stolu na zem a sledoval v kulatém zrcadle, jak se pomalu vrací do své původní velikosti. Na bolest, kterou teď zažíval, byl zvyklý. Dalo by se dokonce říct, že si ji dokázal vychutnat.

Když křečovité pohyby ustaly, vztyčil se do svých původních šedesáti palců a obdivně si prohlížel svou atletickou postavu. Vycenil ostré opičí zuby do děsivého úsměvu. Pak se obrátil ke vzdáleným dveřím, před nimiž seděl čertí sluha Valter a pozoroval jeho počínání.

„Chiko slyšel velká věc. Musí mluvit s pánem,“ informoval němého Valtera. „Hned.“

Postarší hubený čert tiše seděl. Malým nožíkem si usilovně vyřezával píšťalu. Ve tváři měl soustředěný výraz, jako by kus dřeva v jeho ruce byl jedinou věcí, která ho na světě zajímala. Levou rukou nožík odložil, rozpracovanou píšťalu ukryl do hluboké kapsy pláště a pomalu setřepal odřezky na zem. Dával si se svou odpovědí na čas.

Zrovna neměl náladu se tou opicí zaobírat, ale stejně gestem naznačil, že musí počkat. Jeho pán si výslovně nepřál být rušen, když rozjímal.

Chiko vycenil tesáky. „Pust’“, zabručel opičák. Nervózně začal pochodovat po laboratoři. „Chiko slyšet krále. Důležitá věc pro pána. Chiko dobrý, moc dobrý ucho. Hloupý Valter! Chytrý Chiko.“

„U svatého ohně! Pust’ ho dovnitř, Valtře, nebo mi praskne hlava,“ ozval se rozmrzelý hlas z vedlejší místnosti. Sluha pokynul s úsměškem opičákovi, že může dál.

Vedlejší, skromně vybavenou místnost zdobila pětice vyvýšených monolitů pokrytých zaschlým voskem od planoucích svíček. V jinak prázdném prostoru z vysokého zakulaceného

stropu visely stovky doutnajících kadidelnic zaplňujících prostor vůní myrhy.

Velekněz Quark rozjímal vsedě uprostřed kamenné podlahy. Oči měl zavřené a výjevy svých mateřských znamének zcela odhaloval na odiv příchozímu Chikovi.

„Pověz, Chiko, co slyšely tvé bystré uši?“ otázal se nepřítomně, aniž by otevřel oči.

Opičák najednou působil mnohem pokorněji. „Pane, Chiko poslouchat v knihovna krále. Chiko být jako stín, všechno slyšet. Hned utíkat za pánem.“

„Ušetři mě,“ přerušil patolízalský výstup Quark, byť měl pochopení pro tuto jeho zvířecí část osobnosti. „Co jsi slyšel?“

„Velitel říct králi, že vězeň pryč, pane,“ odpověděl. „Princezna pustit Ghan. Vězeň být pryč, opustit Kaban, můj pane.“

Quarkovi po tváři přeběhl stín.

Chiko očekával, že jeho pán bude mít radost, ale teď znejistěl.

Po chvíli ticha se Quark zvedl na kopyta, oblékl se a přešel do laboratoria. Bylo vidět, že si dělá starosti. Takový vývoj událostí ho netěšil, protože měl pocit, že situaci podcenil. Měl zasáhnout. Mohl alespoň posílit strážce, uvědomil si dopáleně. Ale vlastně by to mohlo být i ku prospěchu věci, ovšem tentokrát si musí pohlídat vývoj událostí.

Král jistě namíří veškeré síly k nadcházejícímu setkání Rady, která se bude muset sejít, a začne bránit svou dceru. Vlastní krev ho oslabila, a pokud nepřesvědčí většinu členů Rady, že dokáže i nadále zajistit bezpečí Krystalu, mohla by se situace Saturovi lehce vymknout z rukou. Rád by našel úlevu v tom, že ať se rozhodne nyní jakkoli, osud nezmění, ale nemohl, protože již uběhl rok od poslední návštěvy starce a jeho ruku nyní zdobilo falešné znamení Prvního strážce. Věděl, že drobné čepce, které měl v rukávu ukryté, bude muset brzy použít a lhát o pravosti svého znamení.

„Trpaslíci jistě přestanou být po Belvorově smrti tak shovívaví k Saturově neschopnosti. Nebudou chtít poslouchat ty bláboly o nutnosti zachovat rovnováhu, když se teď Krystal probudil,“

přemýšlel nahlas Quark. „Možná bych měl členům Rady konečně otevřít oči a skoncovat s tím předstíráním. Chiko, co myslíš?“

„Chiko myslet...“ zarazil se opičák na začátku věty.

Quark se zatvářil nakvašeně a mávl rukou. „Mlč. Musíme vymyslet, jak ochránit to, na čem záleží.“

„Ano.“ Chiko sklopil zrak.

„Tohle nám nahrálo do karet. Princezna mi nahrála do karet,“ přemýšlel Quark. „Měl bych v tichosti promluvit s trpasličím generálem Darkonnenem. Ano. Jistě ho bude zajímat, jak náš král ztrácí pevnou půdu pod kopyty a mohl by Stroma naklonit na naši stranu.“

„Satur slabý král,“ přikyvoval Chiko. „Slabý. Strom silný.“

„Mám jen jeden den na to vše připravit. Valtře, nenápadně předáš starému Darkonnenovi mé pozvání. Musím si s ním promluvit mezi čtyřma očima,“ pravil. „Věřím, že mé obavy bude sdílet.“

Valter na něho nervózně pohlédl.

Quark věděl, na co by se rád zeptal, kdyby mohl. Pokynul mu, že rozumí jeho obavám, ale pohledem zdůraznil, že věc spěchá.

Valter převzal list s Quarkovou pečeti, ukryl jej do záhybů pláště a kvapem opustil laboratorium.

Chiko zůstal v přítomnosti nejvyššího kněze sám.

„Je tady, Chiko. Pozoruje nás, cítím ho. Krystal je probuzen.“

„Kdo?“ zeptal se opičák nechápavě.

Než odpověděl, kněz se smutně usmál. „Nikdo, Chiko. To já jen tak... Kola osudu se otáčí. Díky tobě snad budeme připraveni.“ Ze skříňky po pravé ruce Quark vytáhl drobnou skleněnou lahvičku se zátkou, otevřel ji a do dlaně odsypal pár pilulek. Věděl, jak se za dobrou práci opičákovi odměnit.

„Zasloužil sis to. Dobře jsi mi dnes posloužil,“ nabídl opičákovi pilule čertího prachu.

Chikovy oči se zaleskly a bez váhání je přijal. „Chiko děkuje. Pán být na Chika moc dobrý. Děkovat.“ Vložil si jednu z pilulek čertího prachu pod jazyk, aby ji nechal rozplynout. Polkl. Koncentrovaná esence z jeskynních houbiček se zlehka rozplynula

a pronikla mu až do krve. Rázem se cítil čerstvě. Mysl se začala zbystřovat. Opojný pocit byl jako čerstvá voda pro vyprahlá, suchem rozpraskaná ústa a zalil ho vyšším vědomím.

„Děkuji vám, mistře. Máte pro mě další rozkazy?“ zeptal se opičák najednou hlasem plným jistoty a oddanosti věci. Také jeho předešlé patolízalství z jeho hlasu vymizelo.

„Tentokrát si nesmím dovolit žádné zaváhání. Musím jednat rychle a stále je potřeba vymyslet, jak najdeme půlčerta, Chiko. Hned zítra zasedne Rada Kabanu a do té doby potřebuji, abys dohlédl na princeznu. Nesmíme dát Saturovi šanci, aby ji odklidil nebo zametl stopy po tom všem, co ta holka nadrobila. Já pak zajistím, aby ji předvolali. Sleduj ji – dávej pozor, aby Roschachovy strážce nezkusily princeznu dostat pryč. Dohlédneš na to, abych věděl, kde je,“ přikázal Quark. A potom dodal: „A kdyby bylo potřeba zasáhnout, máš mé svolení. I kdybys ji tam ty sám měl přitáhnout v řetězech. Nesmíme ji ztratit. Musí se zpovídat!“

„Budu princezniným stínem, pokud je to vaše přání.“

„Výborně, to je vše,“ pokýnul opičákovi velekněz.

Chiko si přes sebe přehodil zlatými výšivkami zdobené fialové roucho s opaskem, k němuž si připevnil koženou pochvu. Potěžkal svůj celokovový stilet zakončený záštitou se dvěma opičími hlavami a vsunul jej do pochvy. Měl nový úkol, který hodlal splnit k nejvyšší spokojenosti svého mistra.

Pohlédl naposledy na zamyšleného Quarka a opustil ho. Vzpřímenou chůzí našlapoval po chladném kamenitém podloží, minul veleknězovu osobní komnatu a krátkou chodbou vyšel do Róhu mnichů – obrovské kuželovité jeskyně s desítkami podlaží, protkanou závěsnými výtahy na kladkách, zvenčí tvarem připomínající obří čertí roh a zevnitř lemovanou točitým schodištěm podél stovek komnat ode dna až po úzký vrchol.

Obvykle v tuto brzkou ranní dobu obytné prostory mnichů již zely prázdnotou – byl čas první modlitby a všichni čertí mniši i novicové vycházeli na dlouhou cestu z Róhu k Dómu, aby vzdali společnými modlitbami slávu Krystalu uprostřed města. Dnes však

ne. Dóm po posledních událostech zůstával na rozkaz Rady uzavřen, proto dnes čerti zapalovali svíce zde, každý v tichosti své cely. Stovky modliteb se mísily uvnitř spirálovitého schodiště. Šeptající hlasy zaplňovaly Róh a toto nezvyklé vyrušení nutilo netopýry poletovat v prostoru.

Chiko seskočil po pohyblivém lanoví výtahů, aby se rychle dostal až do přízemí kaverny. Řád prožívá těžký den, něco nového a neznámého, pomyslí si opičák, než branou prošel pod černé kamenné nebe města. Stanul na prahu jednoho z mnoha mostů, které se propojovaly jako pavučina nad střechami budov. Se zbystřenými smysly, které teď pociťoval díky čertímu prachu v žilách, si prohlížel ukryté město osvětlené mnoha hořícími ohni a loučemi strážních hlídek v ulicích.

Chiko přešel po prvním mostě.

Ve vzdáleném středu města se pod vrcholem hory tyčil posvátný Dóm, ke kterému vedla dlouhá Saturnova ulice, pojmenovaná po otci nynějšího vládce, k níž se napojovalo mnoho větších i menších ulic. Jedna z legend vyprávěla, že když po ní Saturn pokorně kráčet s otevřeným srdcem, Krystal k němu promlouval a odhalil mu vyšší smysl výjevů na jeho těle.

Mnohem dál za Dómem hořely ohně v oknech trpasličího paláce Férenhéru, vedle nějž do města dvěma místy vtékala řeka Kréva. Prýštila z těla hory skrz dvě obrovská ústa prvních trpasličích králů, jejichž tváře byly vytesány po boku paláce do samotné skály. Své vody pak spojovala v peřejích jako spletené trpasličí vousy, následně je rozdělovala okolo Dómu a zase v jednom velkém toku opouštěla Kaban poblíž Velké brány.

Chiko přes průchod malé strážní věže vystoupal na lanové mosty. Mířil doleva ke koloseu.

Pokud jste pod horou trávili dlouhou dobu, poznat, kdy je den a kdy noc, bylo těžší. Ale stačilo se zaposlouchat. Podle bušení kladiv trpasličích kovářů jste zjistili, kdy je čas jít spát nebo vstávat. A pak tady bylo Nitro, kde noc se dnem splývaly v jedno – spletitá síť jeskyní, které byly ukryty hlouběji pod městem a do kterých byl odjakživa, co si Chiko pamatoval, zapovězen vstup. I

opičák se v Nitru pohyboval s nejvyšší opatrností, když musel využít jeho labyrint chodeb. Znáť tyhle tajné cesty bylo pro něho neocenitelné, ale věděl, že není radno v nich setrvávat dlouho nejen kvůli nebezpečí, že by se mohl snadno ztratit v bludišti cest, ale také kvůli skálohadům.

Opičák dorazil k vysokým zdem nedaleko pěti tyčících se skal kolosea, odkud se ozývalo řinčení šavlí. Přes zdi k němu doléhaly hlasité pokyny starších démonů trénujících novice. Odtud byl královský palác již na dosah. Seběhl z věže a slezl po kamenných schodech dolů. Vynořil se na jedné z mnoha cest, které byly rušné dnem i nocí, na ulici velkého tržiště zvaného Chomáč.

„Luxusní ohnivé náramky! Nové zboží! Výhodnější cena pro trpaslíky! Chyťte zloděje!“ volal drobný fousáč ze stánku napravo. „Devět tolarů! Pouze dnes za poloviční cenu!“ vyřvával urputný trpaslík s dýkami pochybné kvality. „Pět loktů čerstvých čertích chlupů za pouhé dva toлары!“ křičel zase další obchodník za ním, když předváděl líbivé pletené kožichy mezi zavěšenými chuchvalci různobarevných chlupů.

Opičák se vmísil do davu. Bez zájmu míjel další stánky obchodníků s divně páchnoucím jídlem, kořením, naloženými houbami, vyřezávanými nástroji, výzbrojí a údajně kouzelnými cetkami, amulety a napodobeninami démoních prstenů. Přikrčený prošel skrze sousedící čtveřici trpasličích obchůdků, které schválně nutily každého procházejícího, kromě trpaslíků, aby se sklonil. Dál si razil cestu davem. Snažil se nikoho si nevšímat, dokud do něho ze strany nevrazil ožralý trpaslík.

„Kurva, co ty čertisko...“ neurvale spustil baculatý trpaslík s červenými tvářemi.

„Čertisko?“ Chiko se neovládl. Okamžitě mu vycenil do buclaté tváře své ostré žluté tesáky.

„Uklidni se, Belryku!“ křikl jeden čertí démon od nedalekého kotle. „Měl bys jít pomalu spát, nebo si chceš pospat v díře? Nebo mám říct tvójí starý, ať tě srovná?“ pohrozil trpaslíkovi.

„No jo, furt, vy vemena! Pijeme na našeho bratra Belvora, čertiska zablešený!“ odpověděl namazaný trpaslík vztekle a

odporoučel se zpátky ke svým kumpánům postávajícím na schodech hospody. Čertí strážní se celou tu sešlost před hospodou rozhodli ignorovat. Protentokrát bylo rozumnější opilé trpaslíky pouze napomenout a zachovat klid.

Opičák Chiko už byl ale jinde. Měl svůj úkol. Nehodlal se nějakou hloupou šarvátkou dál zabývat. Stál již u strmých zdí, podél kterých pokračoval k čertímu paláci Urunghéru, na jehož věži jasně hořel oheň. Ne nadarmo mu kabanský lid přezdíval Svíce. Skrze dav se konečně prodral k hradbám, kde bez většího povšimnutí strážných prošel pod branou.

Dav najednou prořídil. Louče na průčelích domů zde byly zhasnuté, světla svíček za okny však dávala ulici tajuplný ráz. Místy bylo slyšet pouze partičky čertů, kteří se dohadovali a na schodech domů mastili všemi tak oblíbený karban. Místní nevěnovali procházejícímu sebemenší pozornost, dokud se neobjevil před dlouhým schodištěm vedoucím vzhůru na palácové náměstí.

Dva ozbrojení démoni, které znal jako Morka a Korka, se právě dohadovali s příchozí démonkou, již zřejmě cosi rozrušilo a nehodlala se smířit s tím, že jí v tuto hodinu odpírají přístup do paláce. Zpovzdálí se zaposlouchal do jejich hovoru.

„Jestli okamžitě nezměníš tón, vyřízneme ti ten tvůj ostrý jazyk,“ výhružně promluvil jeden strážný. „Maves, klid’ se odsud. Rozumíš, holka, co ti říkám?“

Chiko postřehl, jak má čertice jednu ruku na rukojeti šavle. Co je to za šílené děvče? přemýšlel.

„Jsem démon a musím mluvit s králem. Nemáte právo mě zadržovat,“ odpověděla jim naštvaně. „Okamžitě mě pusťte!“

„Tvoje volba,“ dodal strážný a pravým hákem své kovové rukavice udeřil čertici do obličeje. Té to zřejmě nestačilo, a tak úder doplnil další ranou spodkem halapartny na břicho. „Padej!“ přikázal jí.

„To si vypiješ!“ pohrozila démonka a pomalu se stavěla na nohy.

Ta šílená čertice se snad chce nechat zabít, pomyslel si opičák. Byla mu povědomá. Přemýšlel. Najednou si uvědomil, odkud její jméno zná, a rychle se rozhodl zasáhnout, než vyvede ještě větší hloupost.

„Stačí,“ sevřel ji pevně. „Omlouvám se za ni, chlapi. Měla asi těžký den,“ vysvětloval. „Já to s ní vyřídím, že ano?“ Podíval se na čertici a silným trhnutím ji strhl k sobě, aby ji proti její vůli odtáhl pryč.

Maves ho probodla vzteklým pohledem.

„Odved’ jí někam, opičáku, nebo přísahám, že jí hodíme do díry. A bude tam tak dlouho, dokud se nenaučí slušnému chování, sukuba,“ volal za ním strážný Morek.

Jakmile vyvádějící čertici odtáhl do bezpečné vzdálenosti, přirazil ji silně ke stěně domu. „Co blbneš?! Přeskočilo ti?“ zeptal se. Jeho pevné chlupaté ruce ji tvrdě přitlačily ke zdi. Kopla do něho kopytem, ale s opičákem to pod vlivem čertího prachu ani nehlo.

„Ty jsi mladá Tormenová, že ano?“ zeptal se. Znovu ho kopla. „Ještě jednou a přísahám, že ti utrhnu hlavu. Pomátla ses?“

„On ho zabil,“ zavzlykala. „Zabil mi bratra. Zabil ho. Je mrtvý! Tanlad je mrtvý... Ghan ho zabil...“

„Zatraceně, mluv potichu. Víš, kdo jsem? Zklidni se!“ důrazně ji zarazil. Když chtěla pokračovat, vrazil jí pořádnou facku, aby se probrala, a najednou se zdálo, že si konečně uvědomila, co se děje, a poslouchá ho. „Uklidni se, a rychle! Rozumíš, co říkám?“

Přerývaně oddychovala, ale přikývla.

„Tady není správné místo ani čas si promluvit. Mám teď důležitější věci na práci.“

„Zabiju ji. Písahám, že ji zabiju,“ po chvílce pokračovala. „A hodím Ghanovi její hlavu pod nohy,“ zahrozila démonka.

„Ne! Tady se zastav. Začni myslet, pokud nechceš skončit jako tvůj otec a matka,“ řekl pomalu. Ona i její bratr byli potomky Tormenů, kdysi váženého čertího rodu.

Maves pohlédla se zlostí do velkých opičích očí. Její tep se opět zrychlil.

„Přemýšlej, holka. Ztraceně, začni přemýšlet. Nemá cenu se nechat zabít. Pokud si přeješ zemřít nadarmo, pustím tě. Pak můžeš dokončit, co jsi začala. Ale chceš tady vykrvácet zbytečně?“ zeptal se. Konečně z jejího pohledu vyčetl pochopení. Uvažoval nad riziky. Rozhodl se povolit své sevření a navrhl jí: „Můžu ti pomoci.“

Vyňal veleknězovu pečeť z kapsy roucha a vložil ji Maves do ruky. „Na, vezmi si to. Vyhledej velekněze, předej mu tuto pečeť a řekni, že tě posílá Chiko. Můžeš mu říct všechno, co se stalo. Bude vědět, co dělat. Rozumíš?“

„Ano,“ zašeptala s nedůvěrou v hlase. Věděla, měla matné ponětí, kdo ten chlupáč je a komu slouží, avšak od Urunghéru couvala se zjevným přemáháním. Chvíli na sebe ještě hleděli, dokud se nepřinutila otočit.

Chiko si oddychl a vrátil se ke strážím.

„Chvála Krystalu,“ pozdravil je.

„Ve slávě Kabanu,“ odpověděli mu strážní. „Co to bylo za bosorku, Chiko? Znáš jí?“

„Je to čerstvý démon, Korku a Morku. Nezlobte se,“ hlaholivě odpověděl opičák. „Ti noví dneska ještě stále oslavují zkoušku démonů. Občas se jim to vymkne z rukou.“

„Potřebujou trošku srovnat,“ zabručel Korek. „Si dneska myslí, že si ke starším démonům můžou dovolovat kdeco.“

„Ale my jim to vysvětlíme, Korku,“ s úderem halapartny o Korkovu helmici řekl Morek.

„Cinkej si do svý, ty tupá hlavo!“ vyprskl Korek.

„Se hned nečerti,“ odvětil Morek a oba strážní se začali smát. „A co přivádí tebe?“ optali se.

„Aspoň se nenudíte,“ konstatoval Chiko. „Doneslo se mi, že vám z díry utekl vězeň. Chtěl jsem navštívit princeznu a zjistit, jestli je v pořádku. Mám o ni starost.“

„Dorazila v doprovodu velitele chvíli před tebou.“

„Roschach se netvářil zrovna nadšeně.“

„Dóm je uzavřenej a ani trpoši nemaj páru, co se s Krystalem stalo. Vědí jen, že zemřel jejich bratr, jakejsi Belan... Belek...

nějak tak. No, a jedinej, kdo k tomu prej mohl něco říct, tak pláchne. Šušká se, že ten půlčert přes zákaz složil naši přísahu... a že tím rozbil Krystal.“

„Ty jsi stará drbna! Taková blbost,“ odvětil Korek.

„Opravdu. Říkal mi to ráno Emilius. Byl u toho, když je našli,“ trval Morek na své pravdě. „Prej měl ten kluk záda od krve a ten trpaslík tam pod Krystalem ležel úplně tuhej. Fakt!“

„Výmysly starýho blázna. Taky uvěříš každému klepu, Morku. Starej Em má v hlavě už nasráno, vždyť mu táhne na stovku.“

„Vážně? Tak mi řekni, co se stalo, když seš tak chytřej?“ vybědl z fleku Korka Morek a důležitě se opřel o kamenné zábradlí.

„Nemám páru,“ odsekl mu druhý čert. „A je mi to u ocasu! Však Rada se o to postará jako vždycky, uvidíš.“

Chiko se vmísil do výměny názorů: „Korek má s Radou pravdu. S vaším dovolením, chlapi, vás už opustím.“

„Jasně, jen jdi,“ pokynul mu Korek.

„Hele, ta Maves... má fajnovej zadek, všiml sis?“ zaslechl ještě Chiko utrousit Korka.

„A taky byla kurevsky vzteklá,“ promnul si Morek pěstnici, aby zjistil, jestli si něco nezlomil. „Tvrďne ti z ní vocas, že jo?“

Opičák vystoupal po dlouhých schodech, přešel nádvoří, kde s pozdravem minul další hlídku démonů. Pod železnou branou vkračel do trůnního sálu, kde se po obvodu kroutila do horních i dolních chodeb paláce točitá schodiště. Nikdo v prostorách nebyl. Královský trůn v zadní části byl opuštěný, ohniště vyhaslá. Jen zástupy mlčících soch a mezi nimi po stěnách sochy čertích bojovníků hleděly vzhůru ke stropu, ze kterého viselo pět obřích kadidelnic – mnohokrát větších, než jaké bylo možné najít kdekoli v Kabanu.

Vystoupal po levém zadním schodišti nad úroveň sálu. Následně přešel dlouhými chodbami a po chvíli se ocitl u princezniných komnat. Vchod hlídala čtveřice královských strážných, které dobře znal.

„Chvála Krystalu.“

„Ve slávě Kabanu. Smrti navěky pokoj,“ odpověděli mu dva z nich vzorně, ale druhí dva si ho nelibě prohlédli jako něco, co se jim přičí. Jejich velitel však pozvedl ruku s napnutým malíčkem a palcem, jak mu nařizoval protokol, aby ji na pozdrav přiložil k hrudi.

„Mohu vidět princeznu?“ zeptal se opičák s pokorou.

„Chiko, máme ji tady držet, než se vrátí Roschach. Ale neříkal, že k ní nesmíme nikoho pouštět,“ zatvářil se zamyšleně. Pak na něho jen ledabyly mávl, ať jde dál. „Nezdrž se dlouho, ať nemáme průser. Možná ji dokážeš přivést k rozumu.“

Dvojice čertů, která si Chika nelibě přeměřovala, obrátila oči v sloup. Opičák si toho povýšeného pohledu všiml, ale ignoroval jej. Místo toho se obrátil na velitele, aby se s předstíranou nevědomostí zeptal: „Stalo se něco?“

„Myslím, že ti všechno vylicí sama.“ Strážní se rozestavili, aby ho pustili dál.

Princezniny komnaty byly ověšeny drahými látkami, stěny zdobily tkané tapisérie kouzelně nasvětlené lampami, na nichž se objevovaly obrazy nejen pohoří Eryss a samotného Kabanu, ale také neznámých cizokrajných světů, jež byly pokryté bílým sněhem nebo zvláštním modrým světlem. Všechny ostatní obrazy, které v životě viděl, vypadaly vedle těchto jako patlaniny. Postřehl, že na stole stojí rytina s podobou trpaslíka Belvora, u které hoří zapálená svíčka. Samozřejmě, truchlí nad ztrátou přítele, uvědomil si.

„Chiko! Můj nejmilejší Chiko!“ přivítala Lisandra opičáka, jakmile vešel. Vrhla se mu okolo krku.

Objal ji. Cítil, jak se chvěje. Voněla po květinách, jejichž podobu ani názvy neznal. Tolik jí chtěl říct, že to bude dobré, že se o ni postará a jak moc je pro něho důležitá, ale právě teď měl úkol, který měl splnit. Musel ji hlídat a zradit.

*Království kamenem oděné,
padni na zem a hled', jak řvem.
Zrození krvácet po cestě Krystalu,
znova a znova v poslední den.
Držíme stráž ve jménu Kabanu
nám cennější než moci sen.*

Čertí král Satur, syn Saturnův
Úvod proslovu při korunovaci

KAPITOLA IV

OBYČEJNÝ DEN

V údolích a nížinách sice zbývalo ještě pár dní podzimu, na stromech stále visely zbytky zlatožlutého listí, ale i tam holomrazy ráno i na večer pokrývaly námrazou kůru stromů. Tu noc se dvakrát obrátil vítr nad horami v oblasti Bleine. Konečně krajem vála opravdová zima. Kabanské hlídky se stáhly zpět do města dřív, než jim sníh zasypal stezky, čímž je až do následujícího jara odřízl od vnějšího světa.

Belryk byl trpasličí vysloužilec. Navzdory svému starému zranění ze závalu, kvůli kterému kulhal a nedokázal došlápnout pořádně na levou nohu, se stal nepostradatelným pracantem v kovářské dílně mistra Khala nedaleko Velké brány. Pracovitý kovářský pomocník docházel do jeho kovárny každý druhý den nebo kdykoli bylo potřeba. Vykonával tam pomocné práce, roznášel po městě hotové zakázky, přijímal objednávky, vybíral u zákazníků platby, smlouval o cenách, v dílně doplňoval uhlí, čistil pece – prostě se staral, aby kovářský mistr měl vždy vše připraveno na svém místě, jak to měl rád. Vždy mu bylo nejlíp, když ho poslal opravit panty dveří, oken nebo občas i vyspravit střechy na domech, protože to bývala možnost pozdravit známé nebo si cestou zaskočit na pivo. Večer si obvykle udělal přestávku, snědl pozdní oběd, který mu nachystala žena. Při tom tuze rád pozoroval rušné ulice města nebo si na konci šichty vylezl po

bočních schodech domů na nějakou tu střechu, aby si vychutnal oblíbenou kratochvíli: sledovat poletující netopýry na obloze pod horou.

Také dnes si našel místočko, které nebylo příliš pokryté netopýřím trusem, kde s úlevou usedl. Pískot drobných savců, kteří lovili poletující hmyz, mu kupodivu připadal uklidňující. Večerní hodiny byly na pozorování ideální, protože netopýři se v hejnech slétali dolů do ulic a střemhlav se vrhali na své cíle. Věděli přesně, kam letí, u kterých ohnišť hledat nejtučnější hejna poletujících chroustů a šťavnatých mūr. Přilétali v obrovských houfech, někdy i po stovkách. Jejich lovecké rituály podléhaly striktnímu režimu, v němž by neznalí spatřovali chaos. Kroužili po obloze, neklidně se nořili do stísněných uliček a s třepotáním křídel se vynořovali opět vzhůru s čerstvou kořistí ve svých ostrých zubech.

Krvelační – ve své touze po potravě – a stále v neklidném pohybu šustili křídly jako listí, když se vzápětí znovu snášeli do labyrintu cest na další pastvu. Večer býval časem, kdy oblohu Kabanu plnil neklid a hlad svobodných tvorů.

Belryk je pozoroval, jak elegantně vyplouvají na pozadí města. S chutí pomalu přezvykoval další sousto chlebové placky s ostře kořeněnou paštikou z hub. Jeho hlad byl dnes větší než jejich. Netopýři číhali blízko, a jakmile se poletující hmyz opět nahnul k loučím, slétli se k němu z několika stran a zanechali za sebou opuštěné zdroje světla a příkrčené Kabaňany, kteří za nimi vykřikovali bohatý repertoár nadávek od *malých sviní* po *posrané kazišuky*. Vzápětí je opět přepadla další touha po letu. S urputnou dychtivostí mizeli a vraceli se, rychle tam a zpět. Jako by i oni propadli šílenství z počátku zimy, tiché a dlouhé, a jako posedlí potřebovali dát o sobě vědět. Ale proč? Možná, napadlo Belryka, když přezvykoval sousto, si netopýři mezi sebou předávají tajnou zprávu jako varování, že přišla zima. Mají strach, že mnoho jejich mláďat zahyne, pokud je nenasytí. Starají se o děti jako my, pomyslel si Belryk. Z brašny vytáhl sošku z bílého kamene v podobě vlka – vyrobil ji pro svou dcerku Perličku jako dárek k

pátým narozeninám, které dnes oslaví. Představoval si, jakou z něj bude mít radost, když mu na krajíci přistál trus.

„Ty malá svině,“ utrousil. Hodil nedojedený chleba na střechu a otřel si ruku od hovna. Zešíroka se protáhl, oprášil si z dlouhých rzavých vousů drobky a sbalil si věci. Byl čas jít domů za rodinou. Opatrně slezl ze střechy do úzké uličky, když ho z myšlenek vytrhl čísi hlas.

„Belryku! Chod' hef,“ zavolal na něho kdosi zpoza oblého vchodu z protějšího domu. Trpaslík se s leknutím otočil a přimhouřil oči. „Zdravím tě, kamaráde.“ Z temné místnosti vyšel v domácím rouchu polonahý Korek, jeden z mála rohatých, se kterými měl Belryk dobré vztahy. Znal ho od dětských let, kdy spolu v partě soutěžili v pití piva, utíkali rodičům do tunelů, balili holky a svými nápady lezli na nervy kabanským strážným i mnichům. Vždycky mu přišlo vtipné, že právě Korek se stal jedním z démonů po všech těch šlamastykách, co natropil. Ale čas je nelítostně dohnal, oba dospěli a Belryk se stal milujícím otcem. Doby, kdy spolu vysedávali každý večer na pivu nebo proháněli holky, byly dávno pryč.

„Ty šašku Korku! Kurde, málem jsem z tebe dostal šlak. Chceš, aby mě kleplo?“

Než pokračoval, čert se od srdce zasmál: „Chvála Krystalu, trpošu. Spěcháš někam, nebo si najdeš čas na kamaráda, pomudrujem, dáme spolu sklenku gořalky? No co? Co ty na to?“

„Smrti věčná sláva, kamaráde. Zrovna jsem si dal obid na placu a naša malá dneska slaví pátý rok.“

„Jak ten čas letí,“ zalamentoval Korek, „za chvíli z ní bude mladá slečna, tobě zešednou fusiska a přibudou vrásky.“

„Ale guvno,“ začertil se trpaslík.

Korek se podíval nahoru na pištící hejna netopýrů. „Je jich mnohem víc než obvykle.“

„Tož to ano,“ přisvědčil Belryk, „mají děcka a zima tu je za chvíli. Nechceš nové šita do oken?“

„Víš, že by se nové síta hodily? Fakticky, dobrej nápad,“ přikývl, „dva mi před chvílí vletěli dovnitř a kroužili mi kolem

rohů tak blízko, že jsem si říkal, jestli nemám ve vlasech nějakou havěť.“

„Počkej, počkej. Co ty vůbec robíš ve východní čtvrti?“ zeptal se Belryk, když si uvědomil, že Korek bydlí jinde.

„Ehm,“ zarazil se čert a nesměle pokračoval, „jaksi mě sem dovedlo srdce, brachu.“

Belrykovi spadla brada. Příliš výrazně, jak si najednou uvědomil.

„Ale opovaž se něco žbleptnout před Morkem. Poslouchal bych ty jeho kecy svobodného milovníka každé den.“

„Taháš za ocas blbého trpoša,“ nevěřicně mávl rukou Belryk.

„Už to tak bude,“ pokrčil rameny Korek.

„U Garlakových vousů, ty si nerobíš prdel? Tak to vyklop, kdo je ta šťastná?“

„Vzpomínáš si, jak jsem ti ráno vyprávěl o tý šílený holce, co se k nám dobejvala do paláce?“ zeptal se a dodal: „Jasně že nepamatuješ...“ Pobaveně se usmál.

„Do Pěruna! Ráno mám furt v mlze, pili sme na Belvorovu památku celů noc. Úplně jsem zapomněl, že jsem tě potkal,“ zarděl se Belryk a podíval se na Korka. „Důfam, že si na ňu hodnej.“

„Drž pec,“ mávl rukou, „zrovna ty mi budeš vykládat něco o tom, jak se správně dvořit ženskéjm.“

Belryk sklapl, podrbl se na zrzavé hlavě a uznale přikývl, že na tom něco je. Svou ženu Violu sbalil během flámování a zbouchl ji, jak by se lidově dal shrnout způsob jejich seznámení. Naštěstí se ta vášeň po vystřízlivění nikam nevytratila. Trpaslice byla pěkný kus ženské i to ráno, když rozevřel oči. Navíc nebyla žádná megera, jak na druhé schůzce zjistil.

„Je v ní takovej žár, jestli mi rozumíš. Počkej, až jí poznáš. Ten její nespoutanej plamen, ta kulatá pevná řiť a mrštnej ocas!“ okomentoval svou situaci v kalhotách Korek.

„Jo, tak temu! To už pak čuju lásku. Jak se ta šťastná dupa jmenuje?“

„Maves,“ vzdychl Korek.

„Dostala tě, ty cype.“

„Úplně. To byla šílená noc,“ zazubil se čert. „Poslouchej, Belryku. Nebudu tě už zdržovat, když má malá dneska ten velkej den. Udělej mi, prosím, laskavost a vyříd' od strejčka Korka všechno nejlepší k narozeninám. Zastavím se k vám třeba zejtra, jestli bude klid, a donesu jí malej dárek – třeba dýku, co?“

Belryk se tomu vtipu zasmál. Doufal, že je to vtip.

„Vzkážu, bude moc ráda. A ty tu Maves moc nebígluj, bo ti rupne hřbet,“ rozloučil se Belryk a kulhavým krokem vyrazil přes město domů. Ještě se ale zastavil, aby na Korka zavolał: „Já dycky pravil, že problém čertisek je v tym, že myslí svojima ocasama!“

„To jsou velký slova na trpaslíka! Ale něco na tom bude, když to tvrdí takovej fusatej milovník,“ zasmál se Korek a zamával.

Belryk napjatě naslouchal za dveřmi malého přízemního domku. Než zaklepal na dveře, z kusu látky vymotal dárek. Dvakrát rychle a jednou dlouze, což byl tajný signál, který tak dobře znala jeho dcera.

„Tata!“ uslyšel šťastný hlásek.

Vzápětí bylo slyšet pospíchající dětské krůčky. Hned nato mu malinká trpaslice s velkýma modrýma očima a střapatou zrzavou hlavou otevřela dveře.

„Tato! Máš fajlunt?“ radostí mu skočila do náruče. Chytila se jeho širokého pasu. Objal ji pevnýma rukama, nadzvedl a s funěním odnesl dovnitř.

„Fajrunt! Všecko nejlepší, Perličko,“ popřál jí a následně jí podal drobný dárek.

„Jé, vlk. Ten je klásný, tato,“ obdivně si prohlížela bílou sošku. Pohladila vlka, jako by byl živý. „Děkuju. Budu mu žíkat Snížek!“ pojmenovala hračku.

„To je mi veselí,“ přiskočila k nim Viola v zástěře, aby muži vlepila pusu na tvář. „Dobře, že už jsi tu. Akorát jsem přihrála cosi na večeru, tak mazejte oba ke stolu,“ mrkla na ně.

„Akorát jsem se zdržel ve východní čtvrti. Neuvěříš deprem, koho jsem tam potkal u jedné baby...“ vyličil Korkovu proměnu v krotkého beránka. Viola se jen ujistila, že opravdu myslí oba toho stejného Korka, který ustavičně hlásal, že se nikdy nedostane do vztahu, a poté se s nechápavým kroucením hlavy jala na stůl nosit sváteční večeři.

„Čuchám, čuchám kamzíka. No, voní to nádherně, že jo, Perličko?“ pochvaloval si Belryk zapečené brambory se slaninou, oblíbené Perliččino jídlo, a vyzdvihl dcerušku jakožto oslavence do židle v čele.

„Bude to šmakojidní,“ ohodnotila dcerka vlastním výrazem maminčino jídlo. Hned vedle misky postavila Snížka a dodala: „Mamě a tatovi děkuju, najím se a napíju. Ham, ham, ham, ať to v bžíšku mám!“ zaculila se a v mžiku se pustila do jídla.

Belryk si dokonce musel v půlce jídla povolit opasek od kalhot, aby se do něho všechno vešlo.

Po jídle pak společně sklidili ze stolu, zalezli do velké postele, kde se přikryli teplou kožešinou, a oslavenkyně, ač ji pomalu přemáhal spánek, je uprosila, aby jí vyprávěli pohádku.

„Jaků bys chtěla? O nebojácné Hildě nebo tu O kúzelném krumpaču?“

„O stvožení Kabanu!“ spěšně vybrala Perlička.

„Ale to není pohádka, bedrunko.“

„Tato,“ prosebně se na něho podívala, „mám ju nejladši.“

„Dobrá, dobrá, tož tu O stvoření Kabanu.“

„Dětskou verzi,“ šeptla nenápadně Viola k muži.

„Nechcu dětskou velzi,“ otočila se Perlička. „Už nejsem malá!“

„To víš, že nejsi, děvuchu naša,“ Viola si přivinula maličkou. Perliččiny oči se rozsvítily, drobnými prstíky držela tátu za palec levé ruky a spokojeně se vinula k mamince.

„Tož bylo nebylo,“ započal Belryk prastarý příběh. „Před mnoha rokama na jihu v aldenských kopcích zachránil trpoš Harr krk čertovi Farriovi, když byl za buřky pobitý splašeným stádem divokých bravků. Od tej chvíle se z těch dvou stali kamarádi na

život a na smrt. Jejich děcka a děcka jejich děcek se po mnoha zimách stali přáteli na furt.“

„Ale čelti nežili v holách,“ dodala Perlička.

„Ššš,“ zašuměl Belryk. „Teraz vyprávím já, nebo ty?“

„Já,“ nekompromisně převzala otěže vyprávění Perlička. „V jejich světě zužila válka lidí, byl to boldel, všade samý chaos a klev a všade bylo plno mltvol a smlt.“

„Stačí,“ zakryla Violina ruka malé Perličce ústa, „nech vyprávět tatínka.“

„Ano, ve světě tam venku zužila velká válka, a ne jedna. Chytrý Harr s trpaslíky pomohl čertům zrobit nový domov uvnitř hor a dali temu místu jméno Farrenharr na počest jejich přátelství.“

„Smlt,“ tlumeně promluvila Perlička zpoza matčiny dlaně.

„A pak přišla do jejich životů samotná Smrt. Ano, přesně tak. Byly to její poslední dny v našem světě. Zdrhala z války na svém černočerném oři, kerému z očí plál oheň a pod silou jeho kopyt se robily d'ury. Byla zraněná zbraní z jiného světa,“ Belryk ztišil hlas, „kerá ju zabila.“

„Už jsi unavená, to by už stačilo. Bo budeš mít noční můry,“ navrhla Viola a pohlédla prosebně na Belryka.

„Mamí!“ zaúpěla jí dcerka v náruči. „Ted' pšijde to nejlepší, plosím.“

Belryk na svou ženu pokrčil omluvně rameny. „Smrt dala čertům a trpošům jejich úděl, kerý byl ukrytý v daleké hoře Kaban, kam odešli. Smrt dala trpošovi a čertovi požehnání – předala Harrovi čepel kosy a Farriovi kosiště. Čertí město Farrenharr se pak stalo místem jejího posledního odpočinku, když vydechla naposledy. Harr i Farrius jí přísahali, že ochrání poklad ukrytý v d'urách hory Kaban před světem tam venku.“

„Ale poklad chlánil pšíšely,“ ozval se hlásek následován zívnutím.

„Žádné přišery, Perličko, ale obrovští hadi – ochránci pokladu. Byla to děcka velkého hada Zmija. Ne ti drobní, keří jsou v hoře, ale ti staří s takhle velkou papulou. Měli dlouhá šupinatá těla plná ostnů. Z gemby jim šlehal oheň. Zabili by každého vetřelca, kerý

by se k pokladu přiblížil, ale trpoši s čerty měli požehnání Smrti...“

„Tiše,“ zašeptala Viola. „Miluju tě,“ dodala s láskou a Belryk seznal, že jejich holčička právě usnula.

Zákon Cesty krve je dnes už nepodporovaný, nikoli zakázaný zákon pomsty ze starých dob, kdy čerti ještě vedli spory na aldenských pláních. Hojně využívány čertími kmeny v dobách před příchodem Zkázy.

Cesta krve

KAPITOLA V

GHANOVA VOLBA

Zdi zdobily svícny plné ztvrdlého vosku a vyvěšený štít se znakem Aberheimu. Květiny v oknech a čisté uklizené stoly po ránu v hospodě U Hladové Káči na Ghana působily útulně. Usadil se u okna a čekal, až mu šenkýřka donese snídani, která už voněla z kuchyně. Mezitím sledoval, jak si na ulici hrají lidské děti s kamínky jakousi neznámou hru okolo vydlobaného důlku v zemi.

Ghan si zvědavě prohlížel zdejší venkovany i jejich zvířata. Nikdy neviděl tolik zvířat, která by působila tak klidným dojmem nebo nechtěla někomu utrhnout hlavu. Jedno z nich právě procházelo po ulici, kde táhlo dřevěný vůz. Mělo na krku hřívu připomínající dlouhý cop vlasů. Navíc se zdálo, že poklidně zapřažené poslouchá svého lidského pána, který ho pobízel hlasitým *hijé*.

Divočák, kterého přinesl, mu zajistil nocleh na slamníku. Také si tím vysloužil vřelé přivítání šenkýřky, která se prve neskrývaně lekla, když ji nad ránem požádal, zda by mu mohla vyprat staré oblečení, které vyfasoval. Dokonce mu celá vřelá nabídla starší šat po svém zesnulém choti – lněnou, poměrně čistou košili se stojáčkem a šněrováním na rukávech, která ho ustavičně škrábala. S mávnutím ruky, že to nestojí za řeč, přidala ještě i teplou širokou kápi se stuhou a pláštěm překrývajícím ramena a částečně i tvář.

Ačkoli bylo stále ráno, cítil, jak ho zmáhá únava. V břiše mu zakručelo.

„Tady to je, tři volský oka, chléb, žejdlík našeho pšeničného piva. Ať šmakuje, panáčku!“

„Děkuji mockrát.“ Ghan se začal hladově ládovat, upil piva a spokojeně vydechl. Chutnalo jinak než pivo z Kabanu – mnohem lépe.

„Vidím, že chutná. To je dobře. Jsi z daleka? Jsem zvědavá, já vím, ale moc cizinců k nám nezavítá.“

„Z Kabanu,“ odvětil bez přemýšlení a zarazil se. Čekal, jak šenkýřka zareaguje.

„Kaban, hm... o tom jsem jaktěživa neslyšela. Leží tvý město daleko?“

„Je to malá vesnička daleko na severu, vypadá to u nás téměř podobně,“ zalhal.

„Takže ty nejsi z Aberheimu?“ nedůvěřivě se na něho podívala. Pokračovala však, aniž by čekala na jeho odpověď. „Teď mi pověz, co tě k nám přivedlo,“ vyzvíдалa dál.

Ghan si přihnul místního piva a velmi pomalu je odložil. Usilovně přitom dumal, jak odpoví.

„Počkej, uhodnu to,“ zadržela ho s širokým úsměvem a asi už potřetí si ho přeměřila. „Cizokrajný tetování. Bič u boku. Starej budeš ne víc jak dvacet zim. Putuješ nocí za úplňku, což není dvakrát rozumný, takže jen tak něco ti strach nenažene. Že ty jsi lovec, mám pravdu?“

„Máte, paní.“

„Ale kuš, mládenče. Tu paní si nech od cesty! Zase nejsem tak stará, abys mi tady líbal nohy,“ mrkla na něho laškovně. „Pro tebe jsem Káča.“

Vzápětí do krčmy vešel chlap jako hora v zašpiněné kazajce, obutý do pevných kožených bot. Sňal si klobouk a pokývl na pozdrav.

„Brý jitro, Světloši,“ vyskočila šenkýřka. „Dáš si jedno?“

„Že ty mi čteš myšlenky, čarodějnice jedna,“ zasmál se muž hlasitě.

„Se ví, ty stará vojno. Vidím ti až do žaludku!“ Vyplázla na něho jazyk a podala tuplák. Plácl ji po zadku a naráz do sebe obrátil celé pivo.

„Kurva, to je libový! Nalej nám ještě dvě, i tady našemu novému příteli.“ Chlap jak hora usedl před Ghana.

To není možný, aby to bylo tak snadný, uvažoval Ghan.

„Dneska ráno dotáhl parádního kance. Jmenuje se Ghan a je to lovec ze severu,“ vyhrkla Káča, položila před ně tupláky a s koštětem v ruce odešla zamést před práh hospody.

„Dej si se mnou, cizinče!“ Ťukli si. „Safra, takže lovec u nás v Kolčavě, to se může hodit. A co to máš na obličej? Připomíná mi to – no jistě, mořské mosty u Rosesteru, byl jsi tam?“

Uchopil s mlčením nabízené pivo. Rosester, zapsal si Ghan do paměti název.

„Díky za pivo. Říkáte, že se vám hodí lovec?“ Přešel Světlošovu poznámku o svém obličej.

Chlapisko si ho přeměřilo podezíravým pohledem. „Přijde na to, co umíš.“

„Záleží, co je třeba. O co se jedná?“

„Tady ne.“ Obrátil do sebe Světloš druhý tuplák. „Jestli máš vážně zájem o práci...“

„Mám,“ odvětil Ghan.

„Dobrá. Víš co? Až dojíš, najdeš mě u fojta v chalupě naproti,“ ukázal prstem z okna na protější stavení.

Ghan dvakrát zaklepal. Otevřela mu žena s mastnými vlasy, které jí vyčuhovaly zpod čepce. Tiše se sklopenou hlavou koukala do země a čekala, až Ghan vejde dovnitř. Stejně tiše pak zmizela do vedlejší světnice. Místnost byla čistá, bohatě ozdobená malbami, stříbrnými svícny, a dokonce knihami.

„Vítej v mém skromném příbytku, pane lovče,“ pokynul na něho od stolu muž s brunátným obličejem a bradavicí nad levým okem. Spokojeně v ruce držel pečené kuře. Nikolka byl starší, než si ho Ghan představoval, nebo tak působil tím, jak pomalu přes

pěstěný plnovous mluvil. „Doufám, že se ti u nás líbí. Prosím, posaď se k nám,“ vyzval ho. Ghan si přisunul židli a shrnul kápi. „Člověk by řekl, že jsi mi do domu přitáhl čerta, Světloši,“ zasmušile poznamenal fojt a podezíravě zíral zpod hustého obočí na hosta.

„Vidiš, že jsem nekecal.“

„Tady Světloš někdy rád přehání, pane lovče. Říkal mi také, že prý nepohrdnete prací. Samozřejmě se vám bohatě odměním,“ na stůl položil kožený měsíc a odsmrkl si na podlahu. „Padesát stříbrných denárů, pokud uspějete.“

Ghan neměl ponětí, o jak štědrou nebo nízkou nabídku jde, protože lidské platidlo neznal. Rozhodl se ale nepokoušet Nikolkovu daňnost a zeptal se rovnou: „O co se jedná?“

„Přímo na věc, to se mi líbí. Ujasníme si ale předem jednu záležitost.“

„Netřeba,“ s úsměvem odvětil Ghan. „Nic z toho, co si u vašeho stolu řekneme, neopustí tyhle stěny. Souhlasím.“

„Říkal jsem ti, že mu to pálí,“ pobaveně se uchechtl Světloš.

„Dobrá tedy,“ Nikolka se opřel o stůl a začal líčit zadání zakázky. „Máme tady v lesích jistou škodnou. Nenajímáme vás na nějakou vysokou nebo divočáky, ale na potvoru, které se říká hejkal.“

„Pohádky starých bab,“ odvětil Ghan příkře. Chtěl vědět, jak fojt zareaguje.

„Vypadám snad, že žertuju?“ Fojt se zamračil a stiskl zuby. „Jestli nemáte zájem, ukončíme to.“

„Nechtěl jsem vás urazit, ale zajímá mne, proč si myslíte, že jde o hejkala?“

„Tady Světloš vám to může potvrdit.“

„Skutečně je to tak. Zarostlá lesní bestie s lebkou přes ještě šerednější ksicht. Ten šmejd nám tady chodí na slepice a je jen otázkou času, než provede něco horšího.“

„Nemůžeme dovolit, aby nám tady dělal bordel. Ted' krade slepice, příště sebere prase a co kdyby jednou zmizelo nějaký děčko? Žerty stranou, pane lovče. Plácne si?“

„Patnáct denárů předem,“ odvážil se Ghan směle navrhnout.

Nikolka se podíval na Světloše a kolohnát řezavým hlasem pohrozil: „Chceš nás vobrat?“

„Potřebuji zásoby a také po mně nechcete ulovit obyčejného divočáka, ale hejkala,“ oponoval Ghan. „Všiml jsem si, že na začátku vesnice máte kovárnu. Budu potřebovat koupit železa, možná nějakou pevnou síť, a nerad bych vašemu kováři platil slibem.“

„Řekni jen, že tě fojt Nikolka požádal o službu. Kovář u sebe pár želez i síť jistě najde. Vše s ním pak zařídím. A pane lovče,“ podíval se na Ghana, „na nějaké chytání rovnou zapomeň. Chci, abyste mi donesl hejkalovu hlavu,“ dodal příkře. „Abyste neřekl, že jsem nevděčnej, tady máte,“ vyložil z váčku deset denárů. „To je předem a navíc.“

„Jste štědrý.“ Ghan se snažil, aby to znělo tak uctivě, jak jen dokázal. „Hned se dám do příprav.“

Fojt se postavil. Silně stiskl Ghanovi ruku a počkal, až odejde.

„Tak co myslíš?“ zeptal se Světloš.

„Moc velkou šanci nemá, ale co můžeme ztratit...“

Podvečerní slunce klesalo za Kolčavou. Bylo to druhý den, co byl ve vesnici, a den, co se do fojtova domu vrátil jako hrdina z lesa, aby shrábl odměnu za hejkalovu hlavu.

„Kurva, kurva, kurva! Ty jsi ho zabil! Ty jsi ho fakt zabil!“ řehnil se obrovský Světloš v podnapilém stavu. Hejkalova hlava ležela na stole. Děsivě ohlodaná lebka za zvířecí maskou připomínající srnce zarostlého mechem. Dvě mrtvé oči mlčky pozorovaly veselí ve fojtově domě.

Nikolka si poručil z protější hospody přinést jitrnice a pravidelnou donášku piva až pod nos. Šenkýřka, jež každou chvíli přinášela novou várku, na ně jen nechápavě koukala. Hromotluk Světloš se úspěšně dostával do rauše už z večera a úporně po Ghanovi vyžadoval, aby mu stále dokolečka vyprávěl, jak se vypořádal s tím monstrem.

„Umět veršovat, mistře lovče, složím o tobě baladu, že ti ženský... že ženský budou... škyt... samy roztahovat nohy od východu po západ Aberheimu! Zasloužíš baladu o vyškolení krvežíznivého hejkala. Škyt! Řekni mi to ještě jednou. Prosím tě. Ještě jednou!“ Světloš bouchnul radostí do stolu a čekal, až Ghan začne vyprávět. I fojt Nikolka nasadil zcela jiný tón než při jejich prvním setkání. Oba vypadali jako vyměnění.

„Jen se nenech prosit, lovče. Zasloužíš si víc než baladu! Co třeba... co naše Káča? Líbí se ti?“ přidal se. „Ááá, neříkej mi, že sis nevšiml. Může na tobě oči nechat! Určitě jí učarovaly ty tvoje obrázky. Jó, Káča, ta se ti bude líbit.“

„Ty její obří polštáře!“ přihodil si Světloš. „Uvidíš, ty tě zfackujou, až se na tobě projede! Škyt. Ráno budeš mít líčka fialový jak dvě švestky... pokud tě neudusí!“ Hromotluk se málem svalil ze židle s jitrnicí v puse i plným tuplákem.

„Mistře lovče... pověz nám to celé ještě jednou,“ požádal Nikolka.

„Inu, jak si obecenstvo přeje,“ Ghan upil piva, než dramaticky začal líčit události z lesa. „Přisahám, že jsem nejprv tápal, jak tu bestii vůbec najít, a přiznávám, že jsem vám nevěřil, dokud jsem ho neviděl na vlastní oči! Ale v noci se ukázalo, že stačilo jen číhat v úkrytu a dobře poslouchat. Nejprve jsem slyšel křičet ty zatracené zajíce. To jsou v noci děsivé zvuky, až mě bolely uši. Připomínaly řev malých děcek, ale pak byl najednou klid. Jako by utlo! Ten hejkalův zvláštní medový hlas vábil pocestné a já se plazil za tím jeho hejkáním. Chtěl jsem najít jeho doupě. Takhle jsem táhl železa s sebou a modlil se, aby neslyšel, jak o sebe občas cinkla. Pro jistotu jsem měl připraven i svůj bič, kdyby to byla past. Ukázalo se ale, že o mně neměl nejmenší tušení,“ pobaveně rozprávěl Ghan a udělal dramatickou pauzu. „Ten jeho hlas mě zavedl přes řeku do jakési zapadlé vesnice.“

„Veletrusy! Prdel světa, vzpomínáš si, Nikolko?“

„Si piš, kamaráde,“ fojt se pousmál.

„Víš, lovče, my se tady s fojtem Nikolkou známe od mala. Stejně tak dlouho se jeden o druhýho staráme – jako bratři ve zbrani!“

„Na to se napijme.“

„Na bratrství!“

Ghan se musel sám pro sebe pousmát, ale pokračoval ve svém vyprávění. „Takže jsem díky hejkání zjistil, že se ta bestie usídlila uvnitř staré svatyně úplně na konci zarostlé vesnice, tam v lesích. Nenápadně jsem před dveře nalíčil železa, přikryl je listím a ukryl se za rohem se sítí.“

„Héééj, hejkale! Tak jsi na něj zařval?“

„Přesně tak!“

„Kéž bych to mohl vidět! Okusil vlastní medicínu,“ poznamenal fojt.

„Tupě mi vběhl rovnou do pasti. Železa se mu v tu ránu zasekla přesně do pařátů. Okamžitě jsem po něm hodil sít'. Dřív než si uvědomil, která bije, jsem mu tímhle bičem oddělil palici od těla.“

„Kurva, to je zbraň! Co, Nikolko?!“ Světloš si s posvátným úžasem prohlížel bič na Ghanově opasku. „Nikdy jsem nic podobnýho neviděl. Nechápu, jak tohle dokážeš bičem. To musí být kouzla! U svatě zasranýho Aberheimu, musíš mi to ukázat! Pojď ven,“ naléhal Světloš.

„Hned?“

„Neblázni, Světloši,“ přerušil fojt nápad svého přítele ve zbroji.

„No tak, bude sranda.“

Fojt bouchl pěstí do stolu a procedil na Světloše: „Řekl jsem ne. Čemu jsi nerozuměl?“

Obr se nejprve zatvářil vztekle, ale po chvíli poslušně přikývl.

„Ještě vydrž dnešní noc,“ dodal fojt. S pochopením si Světloše prohlížel, se směsicí vžitě opatrnosti, ale zároveň přátelsky jako mladšího bratra; aspoň tak si jeho výraz Ghan vyložil.

„Dobrá. Ale zejtra! Zejtra si uděláme procházku... do těch zasraných Veletrusů a ještě dál!“ Světloš pozvedl korbel nad hlavu.

„Na zdraví!“

„Na smrt bestie!“ připili si všichni, a když se přiblížila půlnoc, poslední muži se z hospůdky naproti pomalu trousili ke svým obydlím. Avšak světlo svíček i bujarý ruch u dvou bývalých loupežníků dále pokračoval ještě dlouho do noci. Místní sedláci si jen nechápavě ťukali na čelo, když cestou domů zaslechli to veselí.

Šenkýřka chvíli po půlnoci našla pod obraz zlitého a na židli pochrupujícího fojta Nikolku, žvatlající horu masa Světloše natáhnutého na zemi světnice a nesmysly líčícího Ghana, který stál nad nimi s neoblomnou snahou něco vysvětlit.

„– jednou ranou ti povídám, Světlošu. Héj, hej, héj! Světlošu? Čum, ti povídám,“ opsal Ghan rukou nad hlavou půlkruh. „Ty sp... spí... spíš?!“

„No tady to vypadá,“ zhodnotila Káča opileckou scénu. „Nepamatuju se, že bych fojta někdy viděla ožralýho. Copak se vlastně slavilo?“

Ghan zamžoural očima na šenkýřku. „Káčo! Ty... ty jsi tady! Hola, holoto, jde se pít! Co spíte?!“ Bývalí loupežníci se ani nehnuli. Ghan nakopl brumlajícího Světloše špičkou boty. „Vstaň! Chci tančit! Chci hudbu!“ Ghan se zapotácel přímo do šenkýřčiny náruče.

„Myslím, že tady to už skončilo,“ usmála se. „Pojď, odvedu tě na kutě,“ nabídla se šenkýřka a podepřela ho. Přešel v jejím silném objetí do hospody, kde zamířili do její ložnice. Ghan se svalil opilý do nadýchané peřiny a neustále cosi mumlal.

Zapálila křesadlem svíčku na nočním stolku. Sundala Ghanovi košili, boty a stáhla kalhoty.

„Pobavíme se teď spolu,“ navrhla. Vyzývavě si vyhrnula suknici do pasu. Odhalila plnoštíhlé pevné boky a hustě zarostlý klín. Stála obnažená před opilým Ghanem a tiše si prohlížela jeho nahé mladé svaly. Obrazy na jeho pevném těle vydávaly děsivá svědectví a nepopsatelné hrůzy. Výjevy plné násilí ji přitahovaly. Káča začala být vzrušená.

Dotkla se ho konečky prstů. Nehty mu projížděla přes znamení na třísech oběma směry. Potěšeně sledovala, co to s ním dělá. Cítila, jak se jí chvějí stehna. Pak se napřímila. Vytáhla si suknici,

aby na něho usedla, a s hlasitým dlouhým vzdychnutím mu poručila: „Vem si mě.“

Pak se jí péro mladého lovce vnořilo do těla.

„Liso,“ zašeptal.

„Budu, kdo budeš chtít,“ naklonila se nad ním a naráz celý svět zahalila tma. Kůže obrovských prsou byla cítit potem a pívem. Polykal je a zhluboka se jich nadechl, aniž by Káča ustala v jízdě.

Tiskla se k jeho pevnému tělu, jako kdyby se snažila zatlouct dlouhý hřebík do dřeva tak, aby ho nezlomila. Svírala ho stehny silněji, než by si dokázal představit, že dokáže.

Chytil ji za zpocená hradra a přitiskl je k sobě ještě víc. Sál a kousal vztyčené bradavky, dokud nepřestala potlačovat bolestivou rozkoš a její ústa nezačala vydávat dlouhá sténání.

Posunula se níže a Ghan jako v mlze spatřil, jak se planoucí světlo svíce odráží od krůpějí potu na Káčiných bocích. Cítil, jak její žhavý rozechvělý dech putuje po jeho tváři.

Pevně ho chytla za vlasy a Ghan jí objal horký pas, než prudce dosedla, aby posledním úderem zatloukla hřebík do těla.

„Tvrději! Ojeď mě,“ křikla a nadzvedla se. Prsty mu zabořila do svalů. Ruka jí pomalu sjela mezi nohy, kde vysunula pevnou lovcovu zbraň. Druhou si nestydatě naslinila úzký zadeček a celá rozechvělá mu pak dlaní pohladila studené koule.

Ghan zasténal.

Znovu se zapřela rukou o znamení na hrudi. Velmi opatrně zaměnila hřebík za vývrtku a zadečkem se na špičce přetočila zády. Kousla se do rtu. Klesala k zbláznění pomalu, víčka se jí chvěla jako motýlí křídla, která se připravují k odletu s jasným cílem – doletět do světa snů.

Ghan ji přitáhl za vlasy a donutil ji narovnat se. Váha jejího těla ho vbořila do nadýchané peřiny. Spatřil obrys oddychující tváře, zkřivený opojnou bolestí, a když otevřela ústa, aby vzrušením vykřikla, rukou zvuk utřel a druhou ji objal pod prsy. Jazykem jí prudce vnikl do ucha a vzepjal se výš a co nejhlouběji.

Celá se třásla. Nohy se jí chvěly, když to zopakoval. Silou ji přetočil na břicho a pokračoval, až začala tlumeně sténat do postele.

Zatímco ji prohmatával mezi pŕlkama a v alkoholovém opojení se snažil představit si Lisandřin ocas, do zamlžené mysli se mu vkradl stud, že na ni myslí.

Najednou Káča vyprostila jednu nohu z jeho sevření a roztáhla zadek ještě více. Ghan se vzpamatoval a prudce zasunul. Přirážel stále drsněji a hlavu Káči tlačil do polštáře.

Když se o chvíli později venku zvedl vítr a otevřel nedbale zavřené okno, slabé světlo ve světnici zhaslo za hlasitých výkřiků slasti.

Ghan se probudil sám v měkké posteli s příšernou bolestí hlavy. Z hospody se už ozýval živý ruch. Světloš si dával třetí pivo, aby vyrovnal ranní kocovinu, a dobře naladěný čekal, až se dostaví jeho lovec i fojt Nikolka. Když uviděl zničeného Ghana, pivo si čirým pobavením vyprskl na bradu. Zalykal se smíchy.

„Vypadáš, že jsi zažil pernou noc, mistře lovče,“ zanotoval. Šenkýřce při jeho poznámce zrudl obličej. „Přisedni si a dej si jedno na spravení, než vyrazíme.“

„Dobrý ráno,“ popřála Káča a bez varování Ghanovi stiskla zadek. „Tady máš snídani.“

„Dobré,“ odpověděl spěšně, málem že se mu nepodlomila kolena.

Když už dojídali, z ulice se ozvalo volání: „Hola, hola, holoto! Je čas vyrazit!“ Hlas patřil Nikolkovi. „Abychom prozkoumali Veletrusy!“

„Já můžu, ale tady pan lovec teprve vstal,“ zavolal hromotluk přes otevřené okno. „Má za sebou pernou noc. Musí se vzpamatovat!“

Ghan si stihl povšimnout, jak se Káča zatvářila nechápavě. Věděl, že v takové dobré náladě asi Nikolku nikdy neslyšela, ale

na její tváři se objevilo zděšení, když zaznělo jméno druhé vesnice.

Hned po jídle se sebrali a zvesela procházeli okolo chalup. Nikolka i Světloš zamávali na pozdrav kováři. „Krásný den, Huberte!“

„I vám, chlapi.“

„Brý jitro, Loto!“

„Spíš už dobré poledne,“ přikývla jim stará bylinkářka na pozdrav. Podezíravě si prohlédla cizince, který fojta doprovázel. Měla podivný dojem, že ho už někde viděla, ale pak jen zakroutila hlavou, aby si vzápětí starochlapsky odplivla a pokračovala v okopávání záhonků.

Světloš nesl jejich trofej ukrytou v plátěném pytlí, hlavu hejkala. Všichni se zastavili pár metrů před lesem a Ghan viděl, jak napjatě pozorují okraj porostu. Pomyslel si pro sebe: Pochybují snad? Teď přece nemůžou couvnout. Oba by nejraději poslali toho druhého napřed, aby měli jistotu, že jsem je nevzal na hůl. Nedal na sobě nic znát, bez jediného slova nakráčel do lesa jako první a s uspokojením naslouchal, jak ho pár nejistých kroků následuje. Oba mizerové ho po chvíli dohnali. Viděl, jak jejich tváře opět pookřály jako během včerejší noci, zářili spokojeností a vyřvávali své „héj!“. Ghan předstíral, že sdílí jejich radost, ale vzadu na krku cítil dotek neviditelné bytosti. Jeho instinkt se nemýlil, a to znamenalo jediné – že Mech je z bezpečné dálky sleduje.

Po staré lávce překročili Terebu, užívající si ten boží den bez obav z lesního monstra, před kterým se tak dlouho ukrývali. Vyměňovali si narážky na minulost tak, aby je jejich průvodce nepochopil. A dokonce nahlas začali přemýšlet nad budoucností. Ke Ghanově údivu byla skromnější, než si u dezertérů, banditů a vrahů představoval.

„Možná bysme si v Aberheimu mohli otevřít hospodu,“ navrhl Světloš.

„Sbalíme věci a odplujeme na západ nebo odjedeme do Turónu, co ty na to?“

„Jako velcí pánové!“

Fojt se usmál při tom pomyšlení od ucha k uchu.

„Sakra, Nikolko, vidíš to? Slyšíš to? Zpěv lesa, stín stromů, šumění řeky,“ básnil nad nově nabytou svobodou obrovský Světloš. Připomínal přerostlé dítě. Snad mi tady nezačne objímat stromy, přemýšlel Ghan. „Nesměj se mi, starý brachu! Vracej se mi vzpomínky na dětství. Pamatuješ, jak jsme hráli na schovávanou tam u nás?“

„Už jako malý jsi byl obr,“ odpověděl Nikolka. „Zaručeně jsi pokaždé stál za nejširším dubem nebo největším šutrem. Najít tě bylo snadný jako oprečat ovci,“ vysvětloval pobaveně fojt. „Netušil jsem, že to někdy řeknu, ale – chybí mi domov.“

„Mně taky,“ souhlasně odvětil Světloš. „Vezmeme si kovářovy koně a vyrazíme hned po zimě.“

„Uvědomuješ si, jak dlouho naše zadky neseděly v sedle? To už bude aspoň dobrých devět zim. U zatrolenýho Hathara – víš, jak nás bude po prvním dnu jízdy bolet prdel? Jako první den v rosesterském batalionu,“ přecedil fojt přes zuby.

„Hezky klusem!“ zahalekal Světloš.

Dva muži vedení půlčertem vcházeli do bohy zapomenuté vesnice Veletrusy, když se přiblížilo právě poledne.

„Těším se na ty luxusní bordely v Rosesteru: U Černý čiči, U Mokré rusalky nebo na ten v ulici za tržnicí – jak se jen jmenoval? Měli tam dlouhý sametový závěsy. Nalejvali tam arébský červený. Jak se jen jmenoval?“ zamyšleně vzpomínal Světloš.

„U Chlupaté kapustičky!“ odvětil Nikolka. „Pamatuješ si na tu mladou kurvičku, co ji drželi zavřenou dole?“ povzdechl si zasněně.

Ghan zastavil kousek před svatyní s oběma mizery za zády. „Jsme tady,“ promluvil.

Fojt se mlčky podíval na Světloše, aby mu dal signál, a ten se zazubil. Vytáhl kudlu ukrytou za zády a prudce se vrhl kupředu. Ghan si jen pomyslel: Očividně jim jejich staré způsoby zůstaly. V ten okamžik železo ukryté pod spadlým listím scvaklo své kovové zuby. Světloš s nechápavým a bolestí zkřiveným výrazem tvrdě

dopadl na zem. Ghan hleděl do fojtovy tváře. „Anno, jsme tady!“ zvolal.

Nikolkova tvář při vyslovení toho jména zbledla. Podíval se naposledy na řvoucího Světloše, po kterém se rychle začaly plazit trnité kořeny a rozřezávaly mu kůži do masa. Zděšeně vykřikl. Obrátil se k útěku, ovšem Ghanův bič mu s orlí přesností přetřel šlachy na noze. Nikolka s klením klesl na všechny čtyři a najednou hleděl na děsivé pařáty prorostlé mechem.

„Vítej, Nikolko,“ řezavě pozdravil Mech. Dlouhou rukou ho chytil pod krkem a zvedl ze země jako pírkó.

Kořeny pomalu rozevřely bránu svatyně jako ústa samotného pekla. Milovaná hejkalova Anička v útrobách svatyně kroužila nad oltářem jako pravý anděl smrti. Zasloužený konec loupežníka Nikolky už čekal s otevřenou náručí, když s ním Mech poklidně vešel dovnitř. Dveře se pomalu zavřely.

Zoufalý řev krvácejícího Světloše, který výjev sledoval ze země, se změnil v přidušené chraptění.

Anička čekala dlouho – s tvým koncem nespěchá, pomyslel si Ghan.

„Měli jste mě za idiota?“ Ghan se usmál na Světloše a stočil si svůj bič zpátky k boku. Ztracenými Veletrusy se nesl chorál smrti. Půlčert opět pocítil slabou bolest na žebrech, kde znamení krásného anděla mávalo křídly. Jeden z výjevů, který svým způsobem považoval za poklidný, se právě uzavřel.

„Fuuuj!“ Maličký hejkal se objevil vedle Ghana a chytil půlčertovu ruku, zatímco pozoroval v mukách umírajícího Světloše.

„Ahoj, Lechu“ Ghan pohlédl dolů na to malé stvoření a cítil, jak by si jej přál ochránit před světem. „Víš co, Lešku? Pojďme si teď raději něco zahrát, než to skončí. Ve vesnici jsem viděl jednu hru, která by se ti mohla líbit.“

Drobný hejkal šel s ostychem za Ghanem, aby nesměle vyslovil otázku, nad kterou přemýšlel: „Myslíš, že tátovi maminka taky chybí?“

„Ano, hrozně moc,“ zašeptal Ghan.

„Je na lepším místě,“ odvětil Lešek bezelstně, jako by věděl něco, co mohou vědět pouze nevinné děti. Ghanovi svou vyrovnanou odpovědí vyrazil dech a dojal ho. „Půjdeme za ním?“

„Ještě ne, Lechu. Projdeme se po lese, co říkáš?“ navrhl.

„Dobře, ale teď si zahrajeme moje hry.“

Ghan souhlasil. Nedokázal malému hejkalovi v tu chvíli nic upřít, i když ho přemáhal smutek. Rozhodli se prozkoumat nedaleký borový háj. Lech mu ukázal malý potůček, který vytékal pod osamělou skálou a oba vypustili na jeho hladinu veliký list. Šli za listy, pronásledovali je jako plující lodě a malý hejkal se radoval, kdykoli jeho loď zdolala krkolomnou překážku v malých vlnách a předechnała Ghanovu. „Hurá do peřejí,“ říkal řádce drobných kamenů ve vodě. „Ó, můj veliký koráb nic nezastaví!“ radostí vykřikl, když sjel veliký vodopád, což bylo zúžené ústí potůčku, kde jeho list nabral rychlost a ladně proplul středem a kde se Ghanova loď zasekla o větev. „Vyhrál! Můj koráb vyhrál!“ volal Lešek.

Nakonec se oba unaveně natáhli na mechu.

„Mně už chybí,“ řekl malý Lech lapaje po dechu.

„Stále bude s tebou,“ odpověděl Ghan. Doufal, že to pomůže.

Malý hejkal se na něj jen vesele zazubil a s ohromující jistotou odpověděl: „Vždyť já vím, ale stejně mi chybí.“

Ghan odklonil zrak, protože se sám v tu chvíli rozplakal. Kéž by věřil tomu, čím si byl drobný hejkal tak jistý.

Když se vrátili do Veletrusů, Mech už na ně čekal. Stál ve stínu a tělo držel vzpřímené. Podíval se skrz svou srnčí masku na Ghana. „Víš, Ghane, přemýšlel jsem.“

Mech zněl vážně a Ghan se mu rozpačitě podíval do jeho černých očí za lebečními důlky. Nejsou tak děsivé, uvědomil si.

„Ano?“ zeptal se.

Hejkal si však z nějakého důvodu vyložil Ghanův pohled tak, že ho takovým úvodem patrně vylekal. Netušil, jak jednat s bytostmi, které považoval za přátele, nebo kým se to vlastně ten neznámý pro něho v posledních dnech stal, ale rozhodl se učinit mu nabídku.

„Odpusť. Nejde o nic velkého. Myslel jsem... než Anička odešla, tak říkala, že to Lechovi a mně prospěje,“ sklopil ramena. Najednou stáli oba dva s nervózními výrazy jako na prvním dostaveníčku a Mech přešlapoval. „Napadlo ji, jestli bys tady s námi nechtěl pár dní zůstat. Ukázali bychom ti s Leškem lesy. Víš, on bude rád. I já uvítám, když chvíli zůstaneš,“ řekl nakonec. „Teda jestli chceš a nemáš nic v plánu.“

S překvapivou a vřelou nabídkou zůstat pár dní v lese v jejich společnosti Ghan nadšeně souhlasil. Den v přítomnosti dvou hejkalů uplynul rychle a starosti, které si s sebou přinesl, odvál podzimní vítr. Rozplynuly se v krásném prostředí hvozdu a Ghan se rozhodl zapudit myšlenku, že by klid mohl znenadáni skončit.

„Před čím utíkáš?“ zeptal se Mech následujícího dne bez servítek, ale hned dodal: „Nebudu tě soudit. Sám víš, že na to nemám sebemenší právo.“

Ghan si byl jistý, že se hejkal neptá bezdůvodně a možná vycítil mnohem víc, než si přál. Přemýšlel, zda-li mu Mech dokáže číst myšlenky, stejně jako dokázal mluvit se svou ženou bez toho, aby otevřel ústa. Ale měl pocit, že mu může věřit, že pokud by to hejkal dokázal, tak by toho vůči němu nezneužil.

„Zavinil jsem smrt přítele,“ přiznal smutně.

Hejkal však mlčel, pouze naslouchal.

„Tam u nás doma čerti, kteří se chtějí stát démony, musí po výcviku složit přísahu posvátnému Krystalu. Mně ji odepřeli, ale já jsem ten zákaz porušil. Mého přítele to pak stálo život.“

„Přísahu Krystalu? Máš na mysli Krystalu času? Říkáš, že je stále pod ochranou?“ dodal hejkal s překvapením.

„Ano,“ přikývl Ghan. „Jak to, že ty o něm víš?“

„Něco už pamatuji,“ pronesl Mech, jako kdyby mu bylo sto let. „A ty říkáš, že ho chrání čerti?!“

„Ano. Čert složí přísahu, a tím zasvětit život ochraně Krystalu jako démon. Nejvyšší v Radě ale tušili, že nejsem hoden. Belvor říkal, že na to nemají právo, že mám stejný nárok přísahat jako pravý čert, protože...“ nedopověděl.

„Takže Krystal času je blízko a je stále v bezpečí, zatím.“ Mech vydechl, jako by mu z hrudi spadl tíživý balvan. „Přesto jsi přísahal a tvůj přítel ti pomohl, je to tak?“

„Byli jsme opilí. Nechápu jak, ale nějak se nám podařilo obejít strážce až do místa, kde je uložen. Tam jsem Krystalu přísahal. Každé mé slovo bylo upřímné. Ať mě zatratí, ale já nelhal! Ale nejsem čert. Nejsem hoden...“

„Co se stalo?“ zeptal se teď Mech s neskrývanou zvědavostí.

Ghan sklopil zrak. Vzpomínka byla stále příliš čerstvá. Nebylo divu, vždyť se vše odehrálo před pár dny, ale on cítil bolest, jako by tu událost prožíval právě teď. „Čas se zastavil. Uvnitř Krystalu cosi bylo – cosi živého. Cítil jsem to vědomí, které mě ochromilo. Vůbec jsem se nedokázal hnout. Myslím, že se ta věc uvnitř dívala dovnitř mé duše a zkoumala ji,“ vyslovil svou myšlenku. „Možná věděla, že dělám něco, co jsem neměl. Pamatuji si jen, že Belvor zakřičel, ale já se nedokázal odtrhnout. Koutkem oka jsem viděl, že odněkud do síně přichází dlouhé stíny, v uších mi hučelo, a pak zazněl už jen zvuk Belvorova kladiva, když dopadlo na podlahu spolu s ním,“ vyličil Ghan. „Takže utíkám před svou vinou.“

„Pojď za mnou,“ vyzval ho hejkal zarmouceně a vyšel mezi stromy.

Mlčky prošli lesem za sebou. Usedli na sluncem vyhřátém listí. Ghan byl zády opřený o šedý kořen největšího mohutného dubu zdejšího hvozd, když se k nim jako na zavolanou připojil malý Lech.

„Stromový lid kdysi uctíval Krystal času různými způsoby, které bys možná dnes označil za barbarské, ale to je jiný příběh. On poznal mou Aničku, když před lety měla odejít, a to on jí dovolil zůstat – jen on má tu moc. To Krystal mi jejími ústy pošeptal ještě jedno přání, než nás opustila: abych tě provedl obřadem našeho lidu. Bránil jsem se věřit tomu, že by ještě byla

šance, ale teď, když jsi mi řekl pravdu, opět věřím. A proto se ptám a žádám tě Ghane: Přijmeš její poslední přání, prosím, dar mého lidu ze starého Asagornu?“ zeptal se a vybídl ho, aby přistoupil blíže.

Ghan netušil, na co přikývl, ale stejně jako Mech si byl jistý, že nechce odmítnout posvátnou vůli. Vzpomněl si na domov a svou víru, ve které byl vychován. Vzpomněl si na Krystal, kterému přísahal svou věrnost, než nahlas odpověděl: „Přijímám.“

Malý Lech svého otce mlčky pozoroval, když se otcovy drápy na konci kůrovitých prstů dotkly Ghanova čela a Mech otevřel ústa, aby zazpíval.

Půlčertova víčka se sklopila. Cítil, jak mu jakási melodie proudí přímo do mysli. Snažil se na nic nemyslet.

„Udrž svou mysl prázdnou, bude to tak snazší,“ pravil Mech.

Čím více se však Ghan snažil nemyslet, tím více se jeho myšlenky ubíraly k domovu, ke vzpomínkám na Kaban. V melodii, která mu zaplavovala mysl, rozháněl pomyslnýma rukama obraz Lisandry, svého malého pokoje v Róhu mnichů, tvář Belvora a jeho příbuzných, přátel, obrazy rušných uliček města, skalní chodby a všechny vzpomínky, které se nekontrolovaně objevovaly. Najednou mezi obrazy spatřil lidskou tvář – obličej staršího muže, jehož rysy mu byly povědomé. Pevně ho držel v náručí a palcem mu hladil líce.

„Uvolni se,“ promluvil Mech vlídně. „Nepřijdeš o ně. Nikam nezmizí. Utiš mysl. Nech vzpomínky, ať se rozplynou na hladině.“

Ghan pomalu vydechl a pomalu do sebe nasál vůně lesa.

„Zůstane jen klidná hladina... přesně tak. Správně, Ghane.“ Melodie Mechovy hrdelní písničky jeho zklidněnou myslí najednou pronikla jako vyvrcholení něčeho silného, co nešlo uchopit, ale přesto v něm odemykala jakési hluboce ukryté dveře. Dveře do komnaty naplněné ryzími pocity, jaké naposledy zažíval snad v útlém dětství. Melodie skrze něho proplouvala, dotýkala se částí jeho duše a bez poskvrny přecházela od jednoho místa k druhému, dokud se nedotkla prázdnoty ve tmě. Cítil, jak se uhnízdila.

„Přijmi mé poděkování, píseň lesního lidu ze zapomenutých pralesů Asagornu. Použivej tento dar moudře,“ řekl Mech. Sňal prsty z Ghanovy hlavy a ten otevřel oči. Hejkal se na něho zadíval.

„Odted’ budeš znám jako Lesočert,“ s těmi slovy podal Ghanovi bledě bílou masku. Byla vyrobena ze Světlošovy lebky. Na zašedlém čele měla vyryto Ghanovo nové jméno ve starém jazyce.

„Träeufule – Lesočerte, budiž vítán mezi Asagorňany,“ promluvil Mech. „Ať tvá cesta nevede údolím, kterým kráčel můj lid.“

„Myslím, že jsem viděl svého otce. Co... co jsi mi to udělal?“ zeptal se Ghan vyplašeně.

„Otevřel jsem ti oči, Träeufule – příteli stromového lidu.“

Ghan se cítil jinak. Nedokázal však říci proč. Neměl ponětí, čím si jeho nevědomí prošlo. Jeho vnímání stále bylo částečně mimo jeho samotného – vnímal, jak roztahuje křídla. Stal se ptákem. Přelétl z hustého křoví na větev vysokého stromu. Přiskákal ke zralým bobulím, kde si jednu zralou bobuli utrlh zobáčkem. Najednou se přemístil jinam. Packama se prohraboval skrz tmou, cítil vláhou nasycenou hlínu, která ho obklopovala a slepě čenichal nosem okolo sebe. A náhle cítil, jak mu vyprchává život z těla. Svíjel se, požírán čímsi v hliněném tunelu a čekal na smrt. Ghanovi se z těch vjemů zatočila hlava. Nic neviděl – jen vnímal, jak nějaký život poblíž končí. K jeho srdci doputoval strach neznámého tvora, ve kterém se ocitl. Vytřeštil své slepé oči, ale nevrátil se. Myslí nekontrolovaně skákal k dalším živým duším. Nedokázal tomu zabránit nebo to ovládat.

„Naslouchej mému hlasu, Ghane. Nemusíš se bát. Bud’ klidný,“ promlouval na něho konejšivým hlasem Mech. „Uvnitř lesa je tolik rozmanitého života, kterého se právě dotýkáš. Za chvíli to pomine a uleví se ti.“

Mech nelhal. Krátká intenzivní spojení, která mu nečekaně zaplavovala vědomí, se zvolna rozplývala jako mlha.

Kéž bych tady mohl zůstat navěky, pomyslel si, než ho přemohl spánek.

„Dobrou noc, Lešku. Dobrou noc, Träeufule,“ vyslovil Mech
svá poslední slova toho dne.